

M. A. A.
ostettu 27. IX. 54

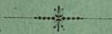
JOHAN LUDVIG RONEBERGIN

RUNOELMIA.

SUOMENTANUT

E. A.

HELSINGISSÄ.

K. E. Holmön kustannuksella,

1874.

JOHAN LUDVIG RUNEBERGIN
RUNOELMIA.

~~~~~
SUOMENTANUT

edin
E. A. *Weller*

Helsingissä,
K. E. Holm'in kustannuksella,
1874.

54

Helsingissä,
J. Simelius'en perillisillä,
1874.

Franzén'ille.

Lauloitkos jo viimis kerran täällä
Lempilaulantas,
Sa, ku veit, kuin kiuru syksysäällä,
Soinnun muassas?

Eikö maa, joll' loisti aamus koitto,
Päiväs kulta myös,
Nähdä saakkaan, kuinka iltas soitto
Kaunistavi työs?

Unhoitatkos Ruotsin kukastoissa
Synnyin-laaksoset,
Vaiko satakielten soitannoissa
Rastaa sävelet?

Mont' on talvea jo peittänyssä,
Lähtös jälkeen, maan;
Kevät tuil ja laululinnut yssä,
Sie et tullut vaan.

Lehdistöissä unta lempeätä
Yönen uinailee,

Kukka pienin kastekirpilätä
Siellä piiltelee:

Aivan niin, kuin koska kuljit vielä
Kotivirrallas,
Poimit kukkia, tai ihamiellä
Mietit laulujas.

Kunnýt noilla seuduin, talven mennen,
Taasen kevästää,
Eik' ois armas, missä lauloit ennen,
Vielä kyyneltää?

Oulun linna vaikk' on hävinnynnä,
Vaikk' on eessäsi
Raunioita, miss' oot syntynynnä,
Missä kasvoitki;

Oispa hauska tuolla aateskella
Aikaa ollutta,
Suojan paikkaa, viirinsalkosella
Laululintusta.

Tuuli vinkuu Auran opistossa;
Saa tok' sinnekin!
Muistot rakkaat siellä tuhkastossa
Löydät kuitenkin!

Tullos, maas sun sulkee helmahansa,
Oi, niin mielellään;

Minne saavut, kukkia käy kansa
Tielles kylvämään.

Niinkuin kevät päivää tervehtävät
Sua asunnat;
Niinkuin ystävälle äänähtävät
Sulle kaikunnat.

Vanhuksen kotiintulo.

Kuin muuttolintu talven jälkeen suojallensa
Taas kääntyy retkiltään,
Niin, synnyinlaakso, luokses saavun uudellensa
Nyt rauhaa etsimään;

Kun lempirannastain on meret sulkenunna
Ja vuodet kalseat;
Kun kaukomailla riemut kaikk' oon maistanunna
Ja tuskat haikeat.

Tääll' oon nyt taasen. — Taivas! tuolla nään jo majan,
Miss' seisoi kehtoni;
Ja tuolla salmet, lehtoset ja vuorten rajan,
Mun leikkipiirini.

On kaikki vanhoillansa: latvat vihantaiset
Ja puutkin entiset,
Ja maalla, veellä äännet kaikuu tuttavaiset
Ja laulut muinoiset.

Ja laine lahden lumpehia tuuditsevi,
Kuin ennen, herttaisna,

Ja kaiku luoto luotoselta vastailevi,
 Kuin ennen, riemuisna.

On kaikki vanhoillaan, vaan itse muuttunutta
 Oon, vilkas laaksoni!
 On riemut, niinkuin posken hehku, sammunutta,
 Ja suonet kylmeni.

Mi sull' on kauneus, en tiedä arvaella,
 En minkä annatkaan.
 Ah! virtas, kukkas kuiskausta tajuella
 En taida ollenkaan.

On korva kuollut jumalaisten kanteleille,
 Kut soitti aallostas;
 Ja keijoja, kut leikit toivat mantereille,
 En nää nyt tienoillas.

Ma luotas, suojanen, tok' lähdin rikkahana
 Ja täynnä toiveita!
 Oil mulla tunto, koitunutta hartahana,
 Sun varjos hoimissa.

Oil mulla ihanaisten keväintesi muisti
 Ja seutuis rauhaisuus;
 Ja suoja henkes, jotka kiusaukset suisti,
 Ja toivon rikkaus.

Ja nyt, min tuonkin jällen mailman vuoltehesta?
 Vaan kiireen harmajan,

Vaan mielen tyhjän, rauvennehen turhuudesta
Ja kuolla toivovan.

En pyydäkään, min hukkasin, nyt jällehensä
Sult', äiti, saavuttaa!
Mull' hauta suo, miss' lähtees itkee kyynelensä,
Ja haapas kuiskuttaa.

Niin saankin viimein helmoissasi rauhaisissa
Viel' unta maistella;
Ja kukkasissa, tuhkastani koituvissa,
Taas nousta puhdasna.

Jalouden voitto.

Jaloudelle ma säveltelen, veikot.

Kuin se voittaa, vaikk' on estämässä peikot,
Kuin se häätää kiukun, kuin se ruhtoo vallat,
Maaliman tieteä, lauluni, saa!

Kurjaa lohduta, jos toivomasta herkee,
Lausu orjalle, ett' päästön hetki kerkee,
Turman joukoille, kut julmat tuovat hallat,
Lausuos kosta luontelevaa!

Kas, kuin tähtivaipassansa konna kulkee,
Loistossa, jon salaisesti ryöstää julkee:
Säikähtynyt laki uupuu ällistellen
Maahan, miss' astuvi valtias tuo.

Mutta jalous, jon otsa tyyntä hohtaa.
Astuu häntä vastaan, silmä silmää kohtaa,
Ja hän seisoo voitettuna, — kainostellen
Kaihtivat kasvonsa multahan luo.

Katso vanhaa leijonaa, ku seudut raastaa;
Missä karja karkaa, missä syntyy saastaa,

Käy se ylpistellen valtiaisuuttansa,
Turvaten voimahan uhkuavaan.

Vaan kun huomaa paimenen, ku apuun juoksee,
Jalouden, joka ohimoilta tuoksee,
Mielin langennuisin, uhrin kaattuansa,
Karkavi metsihin piiloamaan.

Hurme kruununa ja kalpa valtikkana,
Pelko lakina ja kahle vaatiana,
Hirmuherra hiukuneita vallitsevi,
Kuolo ja kauheus viestinä vaan.

Unhoittaen aatelinsa, kunniansa,
Orjat hälle kantaa suitsu-uhriansa;
Palkkajoukot pauhaavaiset riemuitsevi,
Häntä jo kiittävät jumalanaan.

Rikos vallitsee ja hyvä lastatahan;
Ihmistunto myydään, totuus tallatahan,
Aatos korkea kuin nälkäkukka viihtyy,
Petturin kourahan nääntyä saa.

Luonnon kaiken huovatessa, saastuessa,
Ja sen juhlapäiväin yöksi muuttuessa,
Miss' on kosto? Koska avuntuoja kiihtyy,
Maalima raastunut rauhoa saa?

Katso, sortumatta, säikkymättä, lassa,
Jalous on hautain kesken nukkumassa,

Valkeuden, vapauden väillä sorjat
Enkelit ruokkivat uinoavaa.

Vaan sen voima nuori yltyy yltymistään,
Aatos piileväinen syttyy syttymistään,
Ja hän avaa silmänsä ja eessään orjat,
Vallat ja rauniot huomata saa.

Silloin tainnos taantuu, kiukun liekki liehuu,
Sydän nuori veljein sorrannasta kiehuu,
Kilpi kalkkuu, ja hän valon juhlaselle
Vannovi luontoa auttoakseen.

Ja hän voimallisna, lemmellisnä kulkee,
Säteisin, kuin päivän tähti, itsens' sulkee,
Talvi-yötä julmaa hirmuvaltaiselle
Hekkuvin nuolisin kostoakseen.

Silloin turmantuoja kaatuu, yöhyt poistuu,
Koittehesta meret, mantereiset loistuu,
Uuden päivän aamukoita kohden kiihtyy
Raikkabat lauluset vapauden.

Mutta riemun hälinätä korkeemmaksi
Nousee jalous, jo kasvain taivahaksi,
Ja sen helmassa sitt' kahleetoinna viihtyy
Maisemat suojana siunauksen.

Mutta kerta pasunaisen ääni kaikaa,
Avarundet koolle tähtiryhmät taikaa,

Katoovaisuudelle saalihiksi kaihtuu
 Wallat, kut täyttivät taivon ja maan.

Vaan vaikk' auringotkin asemiltaan taipuu,
 Vaikka maahut huovantana alta vaipuu,
 Ja vaikk' unhoitettuin mailmain tuhka haihtuu,
 Kestävi, voittavi jalous vaan.

Leivonen.

Päivä korkealta
 Paistoi taivahalta,
 Hempi, ilo nousi tainnoksista;
 Ruoho kasvoi maassa,
 Käki kukkui haassa,
 Pääsky tuttu palas kadoksista;
 Ilma, metsä soitti,
 Lintu pienin koitti
 Hehkuansa äänin ilmoittaa.

Riemua vaan kuulin;
 Suurimmaksi luulin
 Toki leivon onnen taivasalla:
 Lemmen ihanuutta,
 Hetken suloisuutta
 Hellemmin ken maistoi avaralla?
 Joka sävel siltä,
 Ilman äärisiltä,
 Tuntui soivan korvahani näin:

Onni sillä suuri,
 Jot' ei kolkko muuri

Estä liikkumasta seestehessä,
Joka, maassa käyden,
Luonnon löytää täyden
Sulhosessa vaan ja keväimessä!
Niin ma laulun kuulin,
Kaiku tuhat huulin
Äänen mulle tuotti uudestaan.

Päivää seuraella
Veellä, manterella,
Etelään ja Pohjolahan muuttaa;
Suuta suikkaella,
Aina lauleskella
Tunnon valtaa, luonnon herttaisuutta;
Siin' on onnes suuri,
Siin' on riemus juuri,
Leivo pieni, leivo iloinen!

Kevätlaulu.

Terve, kevät kaunis,
 Taasen luoksemme!
 Terve, kevät kaunis,
 Leikkiveikkomme!
 Tunnon uhriliemu
 Valjetessas kiihtyy,
 Rakkaus ja riemu
 Kaikkialla viihtyy;
 Murhe kauvas kulkee,
 Kyynel auvon sulkee,
 Huolten pilvi aamuruskosen.

Kukka vaalevaisna
 Laski nukkumaan,
 Syksyn heimolaisna,
 Valmis kuolemaan;
 Niinkuin hirmuvalta,
 Seutuja mi raastaa,
 Mahdin kukkulalta
 Katsesevi saastaa,
 Talvi haudan päällä,
 Verhottuna jäällä,
 Istui kolkkona kuin kuolema.

Aamu loistotoinna
 Meille valkeni,
 Ilta itkutoinna
 Pohjan peitteli,
 Kunnes kevät nuori
 Juotsenia loitsi,
 Päivän kullat suori,
 Yösen purppuroitsi,
 Talven mursi vallan,
 Tyrmäsestä hallan
 Houkutteli Floran kaunoisen.

Lehtoset nyt antaa
 Sulle uhriaan,
 Kukkasetkin kantaa
 Riemu-tunteitaan;
 Kiitostasi kaikuu
 Ruusupensastomme,
 Kunniaasi raikuu
 Hohto-aaltolomme;
 Linnut sulokielin
 Laulaa ilomielin
 Niinkuin miekin: terve keväinen!

Muuttolinnut.

Te kiitävät vierahat oudossa maass',
 Kosk' etsitte syntymäseutuja taas? .
 Kun vuokkonen tuikkaa
 Taas syntymämaalla,
 Ja hettehet suikkaa
 Taas leppäsen alla:
 He siipensä nostaa,
 He saapuvat vaan,
 Ei johtoa ostaa
 He tarvitsekaan.
 Tien tietävät vaan.

He tarkkahan löytävät kaivatun maan,
 Miss' suojanen heillä on entuudestaan,
 Miss' lähtehet vettä,
 Niin raikasta, ruiskaa,
 Ja keinuva mettä
 Vaan nautetta kuiskaa,
 Miss' aurinko-yönä
 Saa uneilla vaan,
 Ja, karkelot työnä,

Ei joudetakaan
Tiet' aattelemaan.

Nuo miekkoset rauhassa hankkivat vaan
Tuoll' honkien keskellä hautelemaan;
Ja myrskyt ja nuolet
Ei saavuta heitä,
Ja murhe ja huolet
Ei häiritse teitä,
Miss' riemuhun muuta
Ei tarvitakaan
Kuin päiväsen suuta
Ja untamolaan
Ett' uupuvi vaan.

Sa kiitävä henkinen oudossa maass',
Kosk' etsit sa syntymäseutuja taas?
Kun palmuset kerkee
Jo syntymämaalla,
Sun hetkesi herkee
Jo taakkasen alla;
Saat siipesi nostaa
Kuin lintuset vaan,
Et johtoa ostaa
Sa tarvitsekaan,
Tien tiedätkin vaan.

Paimenpoika.

Kuin ihanalta näyttää
 Taas päivänen!
 Nyt toivo, rauha täyttää
 Taas seutusen;
 Ja metsät, lehdot kaikaa
 Vaan riemua,
 Ja lintuparvet raikaa
 Vaan kiitosta.

Ja pilvet purppuralta
 Taas hohtaavat,
 Sen maalta, taivahalta
 Ne lainaavat.
 Vaan lähde alla välkkyy
 Niin puhtaana,
 Ja taivon ihmeet hälkky
 Sen helmassa. —

Sun, niitty vihreäinen,
 Taas nähdä saan,
 Miss' puro kiitäväinen

Luo altojaan.
 Täss' vanhan koivun luona
 On penkkini;
 Ja vohlanan ja vuona
 Täss' viihtyvi.

On hauska koivikossa
 Mun nähdäni,
 Kuin kaste ruhostossa
 Viel' kiiltävi.
 On helppoa mun kuulla
 Täss' laulantaa,
 Jon laaksot sulosuulla
 Mull' kaikahtaa.

Täss' tiedän odotella
 Ma tyttöä,
 Täss' saa hän lauleskella
 Vaan lempeä.
 Oi, kuulkaat vuonat! Ääni
 On tuttava;
 Ma kohta ystävääni
 Saan kohdata.

Kun päivä tunturilta
 Taas katsahtaa,
 Hän tänne kunnahilta
 Jo kiiruhtaa;
 Hän apilaisen kantaa

Mull' seppelen,
 Jon poimiskeli rantaa
 Päin kulkien.

Ja niinkuin siivin lennän
 Sinn' oijeti,
 Ja kullan kanssa ennän
 Tänn' uudesti;
 Täss' rinnan istuskellen
 Me suudellaan;
 Ja kyyhkyt karsastellen
 Meit' katsoo vaan.

Sitt' Luojan ihmetöitä
 Hän laulelee;
 Ja huilun äänilöitä
 Maa kaikailee.
 Ja loiskimasta raumat
 Jo herkeevät,
 Ja muitten karjalaumat
 Meill' eksyvät.

Mik' onni paimenella
 On laaksossa!
 Ken voisi kertoella
 Sen riemuja?
 Meill' tyyneessä siellä
 On tavarat,
 Ja karjat, kasvit tiellä
 Sen lausuvat.

Kun tuulet hautaan syöstää
 Jo kukkaset,
 Mun riemuain ei ryöstää
 Voi myrskytset.
 Ma etsin talvikaunna
 Vaan suojoain;
 Siell' lempi, rauha unna
 On huomeltain.

Ma lämpimällä liellä
 Ain' istun vaan,
 Ei karja harhatiellä
 Nyt kuljekkaan,
 Ja kukkaislaulu kaikaa
 Ain' huoneessain,
 Vaikk' kesä karkas aikaa
 Jo laaksostain.

Sill' kylmän henki jäätää
 Voi nurmiain;
 Vaan ääntäni ei häättää,
 Ei riemuain.
 Jos myrskyt suojan huiskaa,
 Ei haitakkaan,
 Kun rauha, lempi kuiskaa
 Siell' ainiaan.

Vaan kevät, talven mennen,
 Taas palajaa,

Ja vuokko niinkuin ennen
Taas kukoistaa;
Ma silloin paimenessa
Käyn uudesti,
Ja ääni seutuessa
Taas kaikuvi.

Sun, niitty vihreäinen,
Taas nähdä saan,
Miss' puro kiitäväinen
Luo aaltojaan.
Täss' vanhan koivun luona,
On penkkini;
Ja vohlanen ja vuona
Täss' viihtyvi.

Päiväni.

Tuoll' laaksossa, miss' leivon äänet kaikka,
 Ma tytön luona istun intomiellä;
 Mun jalvoillani lähteen aallot raikka,
 Joit' kukkaisleyhkät suutelevat siellä.
 En ottelussa ollut koskaan vielä
 Ma huolten kanssa, jotka syöntä haikka;
 Ei tiedä mättäistäni ainokainen,
 Pait malja, ystävyys ja armahainen.

Ma hymyilen, hän hymyilevi jällen,
 Me emme laadi tuskaa itsellemme;
 Ma häntä nimeilen, hän vastatellen,
 Ja puiston lehdet säikkää innollemme;
 Ja perhot, suulta kukkain karkaellen,
 Ne kukkais-taivaan kaartaa la'eksemme;
 Oi mailmaa ihanaa! kuin luonto sointuu
 Tok' autuuteen, mi syömmessämme tointuu.

Kuin voisin risti-äänin sorreskella
 Ma sointuisuutta maalimassa?
 Vaan puhtaat äänet helkää avarassa,
 Ja puhtaita ma tahdon kaikaella.

Sa, tyttö, riemuain saat ammennella,
 Kun yksin äänin oomme laulamassa,
 Ja helmahani suljettuna helken,
 Jo suudelmaksi muutat elonretken.

Lintuselle.

Oi, lausu, pikku lintu,
 Tuoll' koivun latvassa,
 Kuin taidat lauleskella
 Ja aina riemuita?
 Ma äänes kuulen aamuin,
 Sen kuulen illoinkin,
 Vaan aina on se kirkas
 Ja sointu herttaisin.

On varastosi keho
 Ja ahdas asuntas,
 Vaan majaas aina katsot
 Ja laulat laulujas.
 Et kylvä, etkä niitä,
 Et korjaa latoihin,
 Et tiedä huomispäivää
 Ja tyydyt kuitenkin.

Kuin monta onkin, joilla
 On lahjat, hyvydet,
 Kut maat ja vallat saivat

Ja linnat kultaiset ;
 Vaan huolin, itkusilmin
 He päivän alkavat,
 Jon koittaessa uhrit
 Sa kannat hartahat.

Oi, kuinka hylkjäisi
 Sun osaas ihminen,
 Ja hän, kuin sie, ei tyydy,
 On aina nurkuinen.
 Hän hengen estämättä
 Vois sulta hukuttaa ;
 Ja onneas sa kiität,
 Hän laittaa sallimaa.

Miks' taivasta hän katsoo
 Niin kolkonlaisena?
 Kun Luoja kaikki antoi,
 Min taisi vaatia?
 Kun mailman riemut kaikki
 On hälle altisna,
 Miks' halveksii hän orjaa
 Ja huokaa puutetta?

Ei, laula, pikku lintu,
 Ain' onnen-tunteitas!
 Ma vaikertelemalla
 En estä lauluja.
 Saa majalleni vasta,

Kuin ennen, pesimään,
 Ja illat, aamut neuvo
 Mun Luojaa kiittämään.

Kevät-aamu.

Kas, kuin kevät kaunis taasen
 Idän aaltoloista kulkee,
 Kultaan, purppurahan maasen
 Naurusuisen jäljen sulkee.
 Usva haihtuu, ilma soipuu,
 Luonto tainnoksista toipuu.

Leivo, äsken saapununna
 Virkkusiivin etelästä,
 Laulaa, kauvas kohonnunna,
 Tunnon, kevään elämästä;
 Joutsenparvi ennättävi,
 Pohjan maita tervehtävi.

Aalto vapaa, virmanlainen
 Hyppii puitten varjoksessa;
 Ilomiellä oravainen
 Suojaa hyörii sammalessa,
 Ja tuoll' metsän äärisellä
 Kyyhky kukertavi hellä.

Aaltoellen tuulosessa
 Touvot hyöstyvät tanterilla;

Talven valkovaippasessa
 Jänis juoksee oraksilla.
 Kyttä tuolla kyyristävi,
 Pyssyn hiljaa virittävi.

Lehdon taajan viilehessä
 Jäisen hangen jättö tuikkaa,
 Koivupuitten siimeksessä
 Vuokko noikkaa, lähde ruikkaa;
 Näkki nousee unestansa,
 Näppäsevi kanneltansa.

Kevät kaunis! kauvan vierii
 Vaunus mailla kaukaisilla,
 Ennenkuin ne meillä kierii,
 Kaihoisilla kunnahilla.
 Vaan, kuin meidän, etpä sieltä
 Löydä kiitollista mieltä.

Kuuletkos sa laulujamme,
 Tiedätkös, mi laulut johtaa:
 Että etsit seutujamme,
 Vapaus kuin vangin kohtaa;
 Ett' on myöskin jäätehellä
 Syömiä sun virkistellä.

Joudu, maalle, veelle anna
 Uudet juhlavaatteet taasen;
 Perhokaiset yöstä kannan,

Kukat alta mustan maasen;
 Rakkahista tuntoloista
 Talven kolkot muistot poista!

Kukkaset.

En olekaan enää — ohitit ne
 Viel' ihmeissäni kätösti
 Minä saattaisko purppurapöytäni
 Tuon' aikaa löydän, puupain' muistoni.

En ymmärtänyt työtä ja vaivaa
 Niin' kyllätkin ilon kätösti
 Ja kottiväistä tunteita kätösti
 O, kuinka hieno on tunteiden aila!

En tiedä vielä, kun kyllä löydän
 En tiedä kukaan, ja kätösti
 Kun kätösti tunteita tunteita
 En tiedä tunteiden tunteiden tunteita.

O, mikä ei tunteiden tunteiden
 Kun kätösti tunteiden tunteiden
 Ja mikä ei tunteiden tunteiden tunteiden
 Niin kätösti tunteiden tunteiden tunteiden.

En tiedä vielä, kätösti tunteiden
 En tiedä vielä, kätösti tunteiden tunteiden.

Kukkaselle.

Sa äsken elvyit; — silmäsi auveten
 Viel' riemuisesti katsovi taivaasen,
 Miss' aamurusko purppura-parmoillensa
 Juur' sulkee luonnon, hempeän morseimensa.

On ympäristös tyyni ja rauhainen,
 Siell' leyhkät iloon kuolevat syntyen,
 Ja kultasiivin piilevä turhuus riehuu; —
 Oi, kuinka kaunona mailma sulle liehuu!

Et tiedä vielä, kun leyhkä leikitsee,
 Kun perho kuiskaa ja kaste suutelee,
 Kuin kiiruhusti ystävät virmat lastaa,
 Kuin monta murheen helmeä posken kastaa.

Oi miks' ei Luoja antanut mahdillaan
 Sun kukkaishenkesi kestää ainiaan?
 Ja miks' ei suotu sun päivän taisteloita
 Niin pettyneenä nähdä, kuin aamun koita?

Niin, naura vielä, kukkanen viaton!
 Sa kohta näät, kuin pettävä kevät on,

Linnunpesä maantien varrella.

Pikku lintu, miksi suojukses
 Laadit pauhaavalla kulkutiellä?
 Eikö metsä kaunis ollakses,
 Eikö koivut lehdekkäitä siellä?
 Eikö koitar tarjonnunakaan,
 Niinkuin täällä, ihanaisuuttaan.

Tuolla kaukaisissa laaksoissa
 Virran aalto vieri hopeaisna;
 Täällä rautaisissa vaunuissa
 Turhuus kolkuttavi tuhmanlaisna.
 Rauha, tyyne siell' oil ainiaan,
 Lintu parka, tääll' on pelko vaan.

Miksi puiston tuoksut vaihtelit
 Tomuhun, jon pyörät tieltä nostaa?
 Miksi turhan pölyn halailit
 Lehdon kauneuden eestä ostaa?
 Miksi, mailman häikkää nähdäkses,
 Rauhas uhrailet ja vakuutes?

Eikö päiväs pitkä milloinkaan,
 Yö kun suojukses ei tuota rauhaa?

Eikö syömes säiky toisinaan,
 Jyske kaukainen kun yltyin pauhaa?
 Etkös nosta joskus siipeäs,
 Arastellen pientä perhettä?

Oi, jos oisit lehdon kaihossa!
 Siell' ei tuska syöntäs huolettaisi,
 Ja jos viipyisitkin poikessa,
 Pelko lapsias ei ahdistaisi;
 Heille siell' ois luonnon hiljaisuus,
 Minkä täällä siipes suojelus.

Lintu, lintu, höyhenpurjeita
 Kun jo nostelevat pienokaiset;
 Johda empimättä kulkua,
 Jonn' ei saavu vaarat uhkaavaiset;
 Siellä laadi, neuvo laateleen
 Kunkin suojus pieni itselleen.

Kesä-yö.

Taivas, iltaa mointa, ihanaa!
Näätkös luodon kukkaismaalimaa?

Naana, linnut riemahdellen
Siellä lentää lauleskellen;
Malta sinne keinukaamme
Suojahan.

Päivä tuolta loistaa vielä,
Aalto purtta saattaa tiellä,
Tuuli johtaa lippuamme
Rantahan.

Kuuletkos leppien soitteloä?
Näätkös sa niittyjen loisteloä?
Riemuitkaamme; joutuisasti
Aika riemun kuolettaa;
Lemmen hetki karkoaa,
Niinkuin kesän, kiiruisasti.

Lehdistöstä torppa pilkistää;
Sinne, leyhkät, venho töykätkää!
Näätkös äijän mökin puolla,
Kuinka meitä seuraa tuolla,

Näätkö s neidon, kuinka siellä
Viittailee?

Tuohkon täysi mansikoita

Kädessänsä kantaa, noita

Naanaselle ilomiellä

Säästelee.

Armas, sa itket, kuin lausumaton

Hellivän ystävän palkkio on!

Täällä jo kuin jumalainen

Onnes täyttä maljaa juo.

Oi, min herttaisuuden luo

Syön ja luonto yksin vainen!

Mitk' ei synny loiston suojissa:

Toivon riemu, ilon nautinta,

Kasvaa, kukkii hoitamatta,

Kesät, talvet vaalimatta,

Luonnon suuren valkamassa

Vapaasti.

Näätkö s sorsan keulan eessä,

Poikiensa kanssa veessä,

Köyhän, tyhjän, autuassa

Kuitenki.

Loistavat linnat jos hallita vois,

Pienintä lasta ei antaisi pois;

Kullan eestä kukustossa,

Taivas vaikka kutsuisi,

Aallostaan ei luopuisi,

Pesästänsä ruovostossa.

Illan lempitähti, suopuisna
 Maalle-nousuamme katsahda! —
 Lehdon linnut riemuitkaatte!
 Vihkilaulut laulakaatte,
 Jotka syömet taipuvaiset
 Liittävät.

Päivä laskee vuorten taakse,
 Lännen taivas vaalistakse,
 Naana, poskes ruusukaiset
 Yltyvät.

Sittepä lähdemme kotihin taas,
 Aamusen koitto kun loistavi maass'.
 Helppo kaikk' on unhotella
 Tyttö, kullan helmassa;
 Täällä laakson suojassa
 Yösen saamme uneskella.

Joutsen.

Jo luota ruskopilvisten
 Tuil joutsen rauhaisna,
 Ja laski virran rannallen
 Ja lauloi illalla.

Hän Pohjan lauloi hempeä,
 Kuin siellä kangastaa,
 Kuin aurinkoinen yösellä
 Ei malta uinahtaa.

Kuin siimes koivun suojaassa
 On tumma, mieluinen;
 Kuin lahdet kullanhohtoisna
 Ja aalto vilpoinen.

Kuin ihanaa on, lempimään
 Kun pääsee Pohjolaan;
 Kuin vakuus sielt' on syntyään
 Ja sinne pyrkii vaan.

Niin kuului aalto aalloilta
 Sen ääni kaikuvan;

Ja kohta kullan rinnalla
Hän näytti joikuvan:

Mi siitä, vaikk'et viipyä
Saa tuhatkausia;
Oot Pohjan veellä lemminnä
Ja siellä laulanna.

Torpan tyttö.

Itkekäätte, lehdot vihreäiset,
Kantalaisen lasta! lyhykäiset
Oil sen hetket, niinkuin kukkaistenne.
Itkekäätte! pois on kyyhkyisenne.

Miks' ei kuolon valju mahti säästä?
Eikö taida velastansa päästä
Luonto, uhraamatta lunnahiksi
Kallihinta surman saalihiksi?

Voiko hauta synkkä ihastella
Kauneutta? Voiko armastella
Kantalaisen lasta kuolo julma,
Niinkuin Lannan rotkot, Vanhain kulma?

Kaunis olit tyttö ainokainen;
Lähtehestäs ei nyt nuorukainen
Juoda tahdo, sillä veestä tuolta
Tirkistää vaan muistoja ja huolta.

Oi, kun liikut lätehellä vielä,
Harvoin puuttui kulkioita siellä;

Usein, tavoitellen toivon häivää,
Paimen tuolla huokas kaiken päivää.

Riemun räikkä ääni, haiku hellä
Oil kuin kotonansa lähtehellä;
Ja niin pitkältä kuin vettä juoksi,
Laulua ja huilutusta tuoksi.

Älkäätku kuuleskelko, Lannan rotkot!
Kantalaisen tyttö heitti notkot;
Turhaan kaikunne nyt, mykkäkiellä,
Itkee ääniään, jo karkutiellä.

Tyhjää on nyt Vanhain karjamailla;
Puistot siell' on raavahia vailla;
Linnut vainen, haukkaa säikähdellen,
Puusta puuhun lentää ruikutellen.

Vanhain poika, joka rakkautta
Syömeltä nyt viluiselta, mutta
Ennen, ah, niin lämpöiseltä sautit,
Lausu, kussa tuskas yksin nautit?

Tauvonnut on kirvees kuulumasta
Metsässä, kun tyttös vastaamasta
Lakkas äänees, haassa kaikuvaiseen,
Helmaas lempeästi kutsuvaiseen.

Rannalla on purtes loikonansa,
Niinkuin ei se toisten konsanansa

Verkkoloita veelle kuljettaisi,
Mielitöitä koskaan toimittaisi.

Kirkkotarhan piilipuitten kesken
Viivyt, minne tyttös pantiin äsken,
Päivän mennen, päivän tullen, siellä
Haudalla sa huokaelet vielä.

Itkekäätte, lehdot vihreäiset,
Kantalaisen lasta! lyhykäiset
Oil sen hetket, niinkuin kukkaistenne.
Itkekäätte! pois on kyyhkyisenne.

Syysilta.

Miks' huokaillet niin haikeasti,
 Oi rintani?
 Kun tähdet öisin tuikkaa lauhkeasti,
 Miks' kaikaa terhenessä useasti
 Sun ruiku-äänesi?

Oi, itketkös, kun kulkehessa
 Sa päiväs näät?
 Oi, valitkos kesää muistellessa,
 Vai kammoksutkos kukan kaatuessa,
 Kun syksy muuttaa säät?

Kas, lintu laulaa taivasalla,
 Ei moitikkaan.
 Ja satakieli soittaa kankahalla;
 Ei haikeutta siitä soittajalla,
 Ett' hetki karkaa vaan.

Ja perho etsii kukkiansa
 Niin iloissaan;
 Ei huokaa iltasella konsanansa,

Vaikk' hermotoinna purkaa purjeitansa
Ja uupuu kuolemaan.

Kun tammi lankee murtumalla,
Ja vuorikin,
Oi, pyydätkös sa päästä huokeemmalla?
Kun mailman kaikki entisyys on nurmen alla,
Miks' vaikeroitsetkin?

Ken tahtoo osaas surkutella?
Ken turmion
Ja kuolon tuskista sun kirvotella?
On pyyntös kukkasen, jon kuihtehella
Sa löydät, kohtuuton?

On hetken riemu taivaan manna
Sull' korvessa;
Sa otsaa pilvetöintä aina kannan,
Oot vieras täällä, määrääs et saa panna
Kuin Kaanaan vuorella.

Siell' tähtitarhain toissa puolla
Saat valkamaan.
Oi, riemuitse, ett' kaikki, minkä huolla
Sa kannoit täällä, ijäisyyden vuolla
On tyhjää unta vaan.

Siis eipä surmaa kammomista
Tääll' kulkeissas;

Hän ruhtoo kahleen, vaan ei kahleellista;
 Ja enkelinä taivaan loistehista
 Sa katsot hautoas.

Lohdutus.

Kaihoisesta kun näin
 Laaksolostani, kuin
 Tähtiryhmäset vaan
 Yllä usvaen, maan
 Autuallisna mein,
 Teillä taivahan kuin
 Nuorra loistelivat;
 Tuskat sauttelivat
 Ja ma aattelin näin:

Oi, kuin puuttumaton
 Voimas, Luojani, on!
 Käsitys mahtava vaan,
 Merkkis ainoastaan,
 Ja ma tähtenä näyn,
 Taivon ääriä käyn; —
 Vaan tässä huovata saan!

Valtas kestävä on,
 Eikä vaihtelee sääs;
 Kruunus kantelet vaan,
 Eikä valkene pääs;

Itse saastamaton
 Oot kuin valkeutes,
 Huonees, tanterehees
 Taivas onpi ja maa,
 Tilaa siellä et saa; —
 Lapses orja on vaan!

Sua ei huoletakaan,
 Voitot, valkeudet,
 Kullat, valtikat ett'
 Häll' ei langennakaan;
 Mullat, synkeydet,
 Huolet, murhehet ett'
 Perinnöksi hän sai
 Synnyin-linnasestaan; —
 Vaikk' on täytenä tai!

Laiho, jonka sa loit,
 Avaruutehen toit,
 Eipä hiukenekaan;
 Eikä synkene puu
 Ijäisyyden, ei muu,
 Verhot vaihtavi vaan.
 Mailmas loppumaton,
 Kaunis, autuas on,
 Äärtä aika ei tie,
 Iltaa tummenevaa
 Päivä nähdä ei saa; —
 Vaan oon kuplanen mie!

Ihastella ma saan
 Prameuttasi vaan,
 Tuot' en arvata voi,
 Käsitellä en tie.
 Mahdin taivahan koi
 Luokseen silmäni vie,
 Ja ma harron ja nään; —
 Vaan en ennätäkään!

Niinpä aattelin; — kuin
 Lähistössäni näin
 Ruusun syksysin säin,
 Verin vuodatetuin,
 Hemmin raukenevin,
 Poskin vaalenevin.

Viuhka kiitävä saa
 Kunnahalta ja lyö
 Siivin hiukenevaa
 Kerran ainoan väin;
 Kukka kaatuvi suin
 Maisen maammosen työ;
 Vaan ma huomasin, kuin
 Hyvää unta se sai,
 Vaikk' oil pitkeä tai; —
 Ja ma aattelin näin:

Oi, miks' voivotanki,
 Väkivaltana pien

Ijankaikkisen lain?
Vierhaisena vain
Siemenessä ma tien
Maassa kukkivani.
Pakko saartava tää
Pakko kallis on vaan;
Tänne kerta se jää; —
Luottaa, uskoa saan.

Rakkauden sokeuttaminen.

Piennä lempijumalainen
 Lepäs äidin kainaloissa,
 Niinkuin tähti, jonka illoin
 Lähteen helmasessa näät.
 Hohde hopeainen laski
 Kastehena ohimoille,
 Ruusun karva loppumatoin
 Poskiloilla piilteli,
 Huuli nauroi nektaristen
 Tuoksuloitten liehunnassa,
 Uneksittuin voittoin riemu
 Leikki suulla puhdasna.

Paphon kuningatar itki
 Auvoissansa kyyneleisen,
 Pojan silmäsessä huomasi
 Kasvonsa ja hymyili.
 ”Oi jos ainiaan”, hän huokas
 ”Autuuteni muistelmanana,
 Kuva moinen silmässäsi
 Kautta mailman seuraisi”!

Nyt ken oudoksuu, ett' Eeros
Sokeana meillä liikkuu,
Vaikk' ei tukko silmää peitä,
Eikä synkät varjotkaan?
Korven kolkon ohdukkeissa
Olympin hän tähtää kauniin,
Noidan helmasessa myöskin
Äidin hellän muodon vaan.

Tytön valitus.

Sydän, sydän! eessäni joska oisit,
 Levotoin, jos käissäni oisit tässä;
 Tuottaisipa huoleni harras sulle
 Äkkiä hoivan.

Niinkuin äiti silma ma tuudittaisin,
 Hyssytellen, vaalien hiljaksensa;
 Kunnes voivotukses ja tuskas viihtyis,
 Unta kun saisit.

Mutta rinnan tyrmässä värjättelet,
 Sulkehessa ystävän suosiolta;
 Altisna vaan hälle, ku lakkaamatta
 Rauhasi ryöstää.

Mielelle levottomalle.

Oi, hehku, hehku, mieleni levotoin!
 Ain' tyytymättä rikkahan ihanteen,
 Ja auvon täyden nautintahan,
 Uusia riemuja huokaa taasen!

Oil pyyntös äsken leppeä silmäys
 Vaan neitoselta; — nyt kun sen saavutit,
 Jo eemmäs astu, ensimmäiset
 Kainokset suutelot hältä kiistä;

Ja huulen purppuralla kun ruusua
 Ei löydy, jonka mettä et juonutkaan,
 Jo joudu saalihia taasen
 Nousevan linnikon alta etsiin.

Niin, voimin uusin, mieleni levotoin,
 Ain' suonissani kiehuos, luoden vaan
 Jok' ainoan voiton eestä uuden,
 Kaukoa siintyvän, arvoisamman.

Sun hourulainen haahmohon autuuden,
 Jon rauhaks' lausuu, vaihtoa pyytäköön,

Ja jähmistyksen koppasessa,
Raakkuna ryömien, värjätelköön.

Ma sua lemmin! — Kenkäpä vaatikaan,
Pait sie, mun merta aavoa etsimään,
Sen aaltojen ja myrskyin kanssa
Maaliman riemuista kamppaukseen.

Sa enkel' autuas, mua seurailet
Ja elon päivää hiihdytät nauttimaan,
Ja kun se loppuu, haudassakin
Nostatat vielä mun tainnoksista.

Ja auringon ja tähtien äärillä
Sa seuraat vielä, — neuvoen, autuuden
Kun maljaa juon, mun maalimoita
Loistelevampia oottaan aina.

Rakastava.

Päivä laskee, kalve vuottaa,
 Kaste seutuloita juottaa,
 Ilta lankee ruskotellen
 Laaksoloihin tuttaviin.
 Lemmen nuoli rintasessa,
 Ikkunassa avoimessa
 Selma istuu, kurkistellen
 Kauvas maisemiin.

Viel' ei kuulu sulhokaista,
 Viel' ei ääntä ainokaista
 Virman astunnasta tiellä
 Kohden hellää, hiukuvaa; —
 Niittyä jos tarkastavi,
 Metsähän jos katsahtavi,
 Varjot tyhjät liikkuu siellä,
 Taasen karkoaa.

Silmä vettyy; sydän sykkii,
 Suonet ankarasti tykkii,
 Huokaukset hiljanlaiset

Huuliloilta luikahtaa.
 Vaan ken toivot hälle täyttää?
 Minkä peittää, minkä näyttää,
 Tuulenleyhkät virmanlaiset
 Yksin nähdä saa.

Hiukset tuulosessa liehuu,
 Ruusut poskiloilla riehuu,
 Hartiaiset alastoinna
 Kastehessa tärisee.
 Taivas mustuu, — impi kammoo,
 Kuurot räiskää, myrsky ammoo;
 Julma! miksi suojatoinna
 Tyttö tuskailee?

Joka hetki toivon ryöstää,
 Vilu, hehku päälle syöstää,
 Tunnon liekit kuuman tuopi,
 Yösen tuulet kuuman vie.
 Uuman vyö on auvennunna,
 Verhon suoja kadonnunna,
 Rinta aaltoloita luopi;
 Poika! missä sie?

Vaan hän entää. — Riemu suuri!
 Niinkuin tähti kirkas juuri
 Puiston suojasta hän kulkee,
 Luokses tiensä taivuttaa. —
 Ja hän on jo määrän päässä,

Avain kilkkaa immen käässä;
 Uudin ikkunaisen sulkee,
 Lamppu sammahtaa.

Varpuselleni.

Sua, varpukainen, holhon hartahasti,
 Ja itku silmissäin
 Ma ohranjyvät luen useasti,
 Kut noukit kädestäin.

Sua armastellen, vaikket uljaella
 Voi höyhenvarjollas;
 Sun tunnen, vaikkei nokkas ilmoitella
 Voi ääntä rinnastas.

On verhos tumma, kieles kieltä vailla
 Kuin yöhyt solkenaan.
 Et kiillä, etkä laula kertun lailla,
 Oot ystäväinen vaan.

Sua julmaks' huudetaan ja kummastellaan,
 Ett' sua suosinkaan;
 Mut ootpa hellä: — miksi oudostellaan?
 Muut' enpä vaadikkaan.

Kun vaattehistas sua naureskellaan,
 Sa katsot holhojaan;

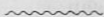
Ja höyhenyistäs kullat hohtehellaan
Ei sais mun antamaan.

Muut liverrystä keltasirkkuin kiittää
Ja ääntä kanarein; —
Ma etsin olentoista vaan, jon liittää
Ma saisin rinnoillein.

Ei katso lempi muodon kauneutta,
Ei siitä kylliks' saa;
Se iloitsee vaan autuallisuutta,
Jon muissa nostattaa.

Kun riemuiten sa noukit kämmenyistä,
Joll' istut, pienoinen;
Sa etkös kosta mulle hellytystä,
Sa etk' oo kaunoinen?

Ma suosiolla tahdon onnistella
Sun kevääs pikaisen;
Ja haudalles, kun kuolet, vuodatella
Sitt' kaipuun kyynelen.

Hautaus.

Kirkontornin kolkot kellot äänsi,
 Sinne kohden musta joukko käänsi,
 Vakavaisna, kantain nuorukaista,
 Äsken kukkivaista.

Hiljaa nukkuvainen pannaan maahan,
 Rauhaisesti kumpu uusi saahaan,
 Murhe nostaa ristin halvanlaisen
 Päälle valkamaisen.

Nyt kun palvelus oil loppununna,
 Joukko lähti; — mutta vaipununna
 Vasten jalavaa, mi kasvoi siellä,
 Tyttö viipyi vielä.

Ja hän viipyi, kunnes kaikk' oil hiljan;
 Astui silloin haudalle, ja liljan
 Vaalevaisen, jonka käissä kantoi,
 Kumpuselle antoi.

Ja hän istui silmät veessä siellä,
 Koska päivä kulki mailleen vielä;

Ja tuo yösen vaalas tähti hohti
Neitostakin kohti.

Aamun tullen tyttö löyttiin sieltä;
Vaan ei kyynel kossut silmäpieltä,
Eikä tykkinynnä kylmä rinta
Vasten ristinpintaa.

Friggalle.

Kullat Afrikan ei saa mua vietellyks'!
 Helmilöitäsi en, aaltonen, pyydäkkään!
 Friggan syön mua viettää,
 Silmän loistava kasteesta.

Oi, kuin köyhä tok' ois maalima ääretöin,
 Tähdin hohtelevin, kiiltävin hempuineen,
 Vasten mailmata, jonka
 Suljen, häntä kun helmailen.

Minkä maasta hän sai, minkähän taivas loi,
 En tie, niinkuin en myös, kiiltävän pilvenkään
 Mik' on iltasen luomaa,
 Tai mik' aamusen lahjaa on.

Silmään häntä kun vaan katson, jo huimailee,
 Kuin jos katselisin vuorien syvyyteen,
 Kunnes suutelemilla
 Tainnoksista mun toinnuttaa.

Missä, naureleva enkeli, kasvoitkin!
 Kunnes laskea sait, ottaen haahmokses

Friggan loistavan muodon,
Vaellukseni ihanteeks`.

Tie jos synkkähän käy, piikit jos ilmestyy,
Henki huovata saa, taakkoa raskaksuin,
Oi, kuin kultasen helmaan
Autuasta on kiiruhtaa!

Jalkaa koskevi maa vienona tuulla vaan,
Kuorma maaliman on helppo kuin kuplainen,
Suonet sykkivät sielun
Rauhaan tuutivat taivaisten.

Nuoruus.

Mahdeista kut vallitsevat maata,
 Katoovaisuus yksin ei voi laata;
 Kuolo säästää, langeta ei saata,
 Ei sen miekka ruostukkaan.

Kammoksutkos surmaa, nuorukainen,
 Saa'os hetken juhlaa viettään vainen!
 Tiedä, elo iki-autuainen
 Kasvaa tuokioisessa.

Maa ja taivas mahtuu piiramahan,
 Maa ja taivas siinä nautitahan;
 Suurra, rikkahana muistetahan
 Tuota kadonneenakin.

Vaan ei aatos, laille kuuliainen,
 Tunto hetken hempeyttää vainen;
 Tuokiossa tunto liikkuvainen
 Touvot korjaa tuhannet.

Riemahtele, nuorukainen! Vielä
 Taivon lainaa sult' ei päivät kiellä;

Syömes pyhydessä liikkuu vielä
Tunto nuorra, vahvana.

Mutta hetket karkaa ihanaiset,
Hetket autuuttasi holhovaiset;
Vanhuus joutuu, kevään antiaiset,
Nuorukainen, tallitse!

Nauti kevätpäivääs autuaista!
Puuskat syyn ei säästä kukkivaista,
Talven yötä pitkää, kalseaista
Aurinko ei kirkasta.

Miksi turhanpäiten reutoaisit,
Ilon kannikkata tuhloaisit?
Miksi syömes verta uhroaisit
Onnen huolten eljeille?

Lempi luokseen kutsuu; — kuuletkos sa
Jumalaisen ääntä tienostossa?
Impeä et vainen morsiossa,
Kaikki mailmat syleilet.

Viinaköynnös liehuu, marjat tuikkaa,
Riemu vainen lähistössä luikkaa;
Kuninkaana käypäläinen suikkaa
Alla viinaköynnöksen.

Lemmi, nuorukainen, — hehku haihtuu;
Juu'os, — marjat, talven tullen, laihtuu;

Leiki, naura, nauti, — riemut vaihtuu
Puuttumukseen kohtakin.

Odottava.

Kuin pitkä matka? — Lyhkäinen virkoiselle,
 Vaan pitkä sairahan syömen ootokselle.
 Oi, koska armahaiseni tullee, koska
 Mulle hän helmahan käy?

Hän tänne saapuu, kankahan polkusella
 Jos jalkaa hienoa hieroella tahtoo,
 Tai josko, merta lempien, pursin viiltää
 Aaltoa kiiltelevää.

Täss' niemen päässä, koukeron männyn alla,
 Ma tahdon silmäni luoda vuorotellen
 Tuonn' polvulle ja jällehen rasvatyyntä
 Lahtosen selkeä päin.

Täss' tahdon kuuleskella; — oi laululinnut,
 Nyt vaijetkaatte; en lauluanne pyydä;
 Ma pyydän kuulla kaukoa ääntä airon,
 Taikkapa askelen vaan.

Vaan kullan viesti korvani kaipausta
 Ei liennä; peipposen liverrykset kuolee

Vaan seudun tyyneesen sekä joskus kaikon
Helmahan huokaus käin.

Jos kohden metsää katselen, lammasmaun
Vaan nähdä saan, joka tuoksumellen karkaa;
Jos merta pitkin, — lokkia vainen illan
Ruskossa välkkyvän nään.

Vaan sie, jon silmä kohtavi kerrallansa
Planeetan retket ja hiukerahdun myöskin,
Sa päivän liekki, ennenkuin lasket, lausu,
Missä mun kultani on?

Vaan turhaan! — Kuninkaana sa kylvät lahjas,
Et huokauksia lapsukaisten kuule;
Kun armaastain vaan tietoa kerjään, mulle
Kultoa virtana saat!

Oi, keltä voisin tutkia? — leivoltako,
Mi, siivet laskien, maahan lensi äsken?
Vai haukaltako, purjehet hajallaan kun
Ilmassa jahtia käy?

Ah, joka suonen tykkinä tuskaa tuopi;
Mull' aistit pettävät toivon luovat uuden,
Ja toivo taasen viekkahin huulin puhkuu
Lempeni leimuamaan.

Ei jäähdytytä usvaset, veestä nousseet,
Ei kasteen viljava kuuro syömen tulta,

Ei yösen tuulikaan, joka vaarasella
Koskevi kiehkuriain.

Jo luonto hoivaa etsivi vaipallansa
Jo varjo hiljainen maata, vettä peittää;
Jok' ainoo kukka morsiusvuoteen tarjoo;
Yksin vaan hiukenen mie.

Matka Turusta.

Jo purje liehuu, pursi on irrallaan;
 Jo nuorukainen ruorihin kiiruhtaa,
 Ja ruusuposki tyttö istuu
 Airojen ääressä keulapuolla.

Ei maito, heelmät maukkahat painakkaan
 Nyt purtiloa, tyhjänä kiulut on,
 Ja siivotussa koppasessa
 Hemmut ja vaattehet hienot piilee.

Vaan iltatuuli yltyvi uudestaan,
 Ja Auran viirit näyttävät merta päin,
 Ja purje pullistuu ja rannan
 Venhoset saavat jäähyväiset taas.

Nyt hyväiset sull' uhkea Turku myös!
 En prameuttas eessäni vasta nää,
 En kuule vasta vaunujesi
 Pauhua täysillä toriloilla;

Vaan kuljen luonnon tyynessä templissä,
 Sen kauneutta katselen rauhaisna

Ja kuultelen sen kieliöitä:
Lintuja, kaikuja, virtasia.

Jo lahden selkä aukevi yhtenäin;
Ja matkan päässä Ruissalon rannan nään,
Choræon lähdetä miss' hoitaa
Tammien keskellä luonnon immet.

Oi maani kallis laulaja, rauha vaan!
Kuin mie, sa Auran aalloilla keinuilit
Ja ikävöiten poijes harroit
Laaksohos tammien suojaan taasen.

Vaan koita kohden kääntyvi kulkumme,
Ja selkä aava peilinä heijastaa,
Ja joutsenina valkoisina
Purjehet välkkyvät taajanansa.

Vaan päivä laskee, tuulokset lauhtuvat,
Ja linnunlaulu nukkuvi metsässä;
Ja siellä täällä vainen tyttö
Nostavi airoa lauleskellen.

Vaan tunnot, luonnon rinnoilla hilpeät,
Ja syömen hehku, ja kaino kaipaous,
Ja toivon riemu, muiston onni
Kaikui laulujen sävelissä.

Ei tummeudu, ei valkene liioinkaan! —
Ja yönen, hopeaksi mi vaihtanut

On päivän kullan, purren sulkee,
Tuolla kun kiertävi Lemun nientä.

Oi, riemu, surko mieltäin liikuttaa,
Kun seudut nään, miss' taittelit seppelees,
Sa Ramsay nuori, joukot kun sa
Lippusen ympäri huusit taasen.

Ah, surko siit', ett' hilpeä maalima
Ja urhon retket jäivät niin nuoreltas;
Vaan riemu siit', ett' isänmaan ja
Kunnian eestä sa vertas vuosit.

Siell' öisin synkin haahmosi säikähtää
Viel' saarelaisten poikoa toisinaan,
Ja rannan kuuset suihkauttaa
Vaativan sankari-äänes hälle.

Niin käykin kulku muistojen keskeltä,
Siks' kunnes viimein Vapparin selkä jää,
Ja salmi, kirkko toissa päässä,
Kutsuvi kaitahan helmahansa.

Jo siinnän koivut kunnahan vihreän. —
Nyt terve teille, onneni toistajat!
Ja terve sulle, rannan mökki,
Jossa kes'aikasen viipyä saan.

Mun unta nähdä antaos helmassas,
Ja uinaella kiitävä hetkinen;

Kun aamukoi vaan ilmestyykin,
 Oottavi Frigga jo kunnahalla.

Oi autuuttani!

Oi autuuttani! — toivon aukealla
 Ma elon aamuisena leijailen,
 Kuin purjehtia, lahden ulapalla
 Ku purressansa telmää iloiten;
 Jos minne katsoo, lehtokunnas häilyy,
 Ja kukkaisnurmet tuikkaa silmässä,
 Ja kirkkahana taivas veessä päilyy,
 Ja kirkkahana kaartaa ylhäällä.

Oi autuuttani! — eikö maat ja mannut
 Oo ääretöinnä mulle avoinna?
 Ja eik' oo aarteet mulle käteen pannut:
 Tuo lyyryni ja laulu riemuisa?
 Ja eik' oo kieltä selkeätä mulla,
 Vaikk' villikansain kesken kulkea:
 Tuo tyyntö otsallani valaistulla,
 Ja lempi silmässäni vapaassa?

Oi autuuttani! — tuhat muotoloilla
 Mull' kauneuden aate liehuilee,
 Ja matkan päässä maine virvannoilla
 Ja hymysuulla mulle viittailee.

Kas, ikuisuuden päivä kullastuttaa
 Päämäärän, jonka etsin hehkulla,
 Ja keho epäily ei rampauttaa
 Voi rintoani nuorta, uljasta.

Oi autuuttani! — tyttö rakkautta
 Ja muistelmia kanssain vaihtelee;
 Jos onnessain tok' tunnen vajavuutta,
 Sen helma lämmin mulle täyttelee.
 Ah, silmät herttaiset kun mulle leijaa,
 Ne tunnon eedenin saa kukkimaan,
 Ja suuteloiset niinkuin perhot keijaa
 Sen ympärillä nuorra ainiaan.

Oi autuuttani! — kevään karkaellen,
 On mulla lyyryn ääni riemunain.
 Oi autuuttani! — lyyryn vilpistellen,
 On mulla maine lohdutuksenain.
 Ja maineen kieli jos mun hylkjäisi,
 On mulla tyttö hellä kuitenkin;
 Ja jospa hänkin poijes siirrähtäisi,
 On mulla muistot suuret ainakin.

Kohtaus.

Hän seisoi suussa pensaston,
 Tuo tyttö mulle rakkainen;
 Ja silmä, ennen vallaton,
 Oil kiinitetty mättääsen,
 Joss' rinnallani riemuksena
 Hän istui viimis iltana.

Hän ruusun, muistoks' annetun,
 Nyt kantoi täynnä kyyneltä;
 Hän kaukaiseksi luuli mun,
 Ja aivan olin vieressä;
 Ma pensastossa piilosin,
 Ja itkusilmin katselin.

Siell' seisoi koivu ijäinen,
 Mi vielä tarjos varjoaan;
 Se tytön nimimerkkisen
 Ja munkin kantoi kuorestaan; —
 Ne rinnakkaisin leikkasin,
 Kun yksin kerta viivähdin.

Oil mieluista, kun ainiaan
 Ne siellä löysi koivusta. —

Nyt huovaten hän seisoi vaan
 Ja tähtäs kullan haahmoa,
 Ja suruvärsyn piirusti,
 Jon Frithion itki Inkeri.

Ja piilossani viivyin vaan,
 Ja tytön annoin tuskailla;
 Ett' eestäni oil vaivoissaan,
 Se mulle hauskaa aatella;
 Sen vuoksi vainen kujeilin,
 Enk' oitis tullut ilmibin.

Vaan perho etsi kukkastaan,
 Ja kukka suuta tarjoili;
 Ja rastas lauloi koivussaan,
 Ja kohta saapui kumppani;
 Ma tyttöäni huudahdin,
 Ja hälle helmaan lankesin.

Tyttöselle.

Tyttö, lausu, taika millinen
 Rinnoilles mun aina riennättääkin?
 Lausu, miksi sinne hartoilen,
 Sinne vainen mieli viehättääkin?

Miksi onkin kaunis temppeli,
 Jossa luonto pappetta johtaa,
 Riemutoin ja kolkko suuresti,
 Silma kun sen ihmeissä en kohtaa?

Mullan kahlehisssa, niinkuin mie,
 Heiluvana onnen aaltosella,
 Maalimainen mulle ootkin sie,
 Pensas vaikka voi sun piilotella.

Aikaa ennenkuin sun nähdä sain,
 Lemmen löysin, itse lempiväinen;
 Pilven tuolla puolen, kodossain,
 Mulla oil jo kulta hempiväinen.

Rikkaampi sen rinta oil kuin sun,
 Suuteloinen kahta hehkuvampi;

Helma niinkuin taivas laaja, mun
Tok' ei tuota vastaan ahtahampi.

Oi, kuin mittelenkin ainiaan
Muistoja, kut isänmaasta siintää;
Vapaana min lemmin, vielä vaan
Lemmin, vaikka multa maahan kiintää.

Tyttö, eipä muotos kaunollaan,
Eikä poskes ruusunhohtavaisna,
Lempi maailmahan suureen vaan
Helmahas mun kietoo orjanlaisna.

Maan ja taivahan sa tarjoilet,
Sinussa vaan voinkin helmaella;
Että kallis oot kuin kumpaiset,
Ällös huoliko siis kummastella!

Toipuva.

Oi, salli, luonas katselen äänetöinnä,
 Kuin kevät nuori koituvi talvisäästä,
 Ja purppuraisna päiviä hilpeitä
 Kohta jo tuottavi taas.

Ma vuotehellas, tyttönen, istuin äsken;
 Oil poskes riutununna ja silmäs tumma,
 Ja kuolon karva, synkkä kuin kylmä hanki,
 Kasvojas peitteli vaan.

Nyt on se haihtununna, ja silmäs hellä
 Mull' loistelee kuin seestynyt kevätpäivä,
 Ja poskiloillas lempenevillä kukkii
 Ruusut ja liljaset taas.

Ja hymyilyt ja hilpeät hempihenget,
 Kut kammoksissa kolkosen valtaa karkas,
 Jo otsas kirkkaan löytävät uudestaan ja
 Pullean etsivät suus.

Ma kaunokaisten leikkiä katson hetken,
 Kuin perhon lailla hempiä suosivatkin,

Ja perhon miellä itsekin vihdoin käännyn
Virvoja auttelemaan.

Jok' itkukirpilältä, jon talvees itkin,
Mull' keväimes sitt' kukkasen kauniin tarjoo;
Jok' uhrista, jon kalvea huules maksoi,
Virkeän tarjoat suus.

Tuutulaulu sydämelleni.

Nuku, syömeni tuskainen!
 Riemut, murhehet unhoita;
 Toivot rauhaas älkööt viekö,
 Unet älköhöt hoivaas.

Miksi katselet päivään päin?
 Mitäs oottelet vieläkin?
 Haavoihinko ärtyneisin
 Kukan virvottavaisen?

Silmäs sulkeos, kurjainen;
 Päivän ruusut jo koittelit;
 Unen eedenissä sulle
 Lääke-yrtti vaan kasvaa.

Nuku liljasen unta, jon
 Syksyn tuulonen taittelee;
 Nuku hirven unta, joka
 Nuolten iskuhun vaipuu.

Miksi itkisit entuuttas?
 Miksi kaipaisit riemujas?

Kerran täytyy kevään kuolla,
Ilon puuttua kerran.

Kevätpäiväs oil sullakin;
Entä, ettei se kestänyt!
Oi, sen leimua ä! etsi
Talven varjojen kesken.

Muisteletkos sa autuuttas?
Lehto loisteli, lintunen
Lauloi, temppeleinä sulla
Kumpu tuoksuva oli.

Siellä muistatko helmasen?
Syömen vastahas kiitävän?
Muistatkos sa suukkosrikkaan
Huulen taintuvat valat?

Silmä silmään kun katseli,
Tunto tuntohon kangasti,
Aika silloin valvoella,
Nyt vaan kietoa unta.

Nuku, syömeni tuskainen!
Riemut, murhehet unhoita;
Toivot rauhaas älkööt viekö,
Unet älköhöt hoivaas.

Lapsuuden muistoja.

Ma ajan muistan, muistan alati,
 Kun kevät poskillani hehkui uunna,
 Ja rinnassani ruusu puhkesi,
 Jon kauneutt' ei myrskyt raastanunna.

Ma silloin elin autuallisna,
 Kuin aamuhetken ensi leyhkät vienot;
 Oil riemu puhdas niinkuin kuutama,
 Ja tuskat, niinkuin kasteen helmet, lienot.

Näin ilon silloin joka luodussa,
 Ja mailman nauru-suulla solkenansa,
 Ja tuulen henki, virran laulanta,
 Kuin miekin, lassa leikki luonnon kanssa.

Vaan kohta kevät kaunis karkasi,
 Ei syömen jähmistystä koskaan paista;
 Ah, lehto puhkee aina uudesti,
 Mut elon kukka kerran vaan, ei toista.

Sen purppura kun kerta raukeni,
 Ei juurta juota kyyneleet ja kaipuu;

Sen lehdet hautaa vainen etsivi,
Ja varsi kylmän äidin luokse vaipuu.

Oi, kiiruhusti hetket rientelee,
Join' uurastella saa ja toivoella;
Kun elonjuoksu loppuun kiitelee,
Miks' ilo surkastuu jo taipalella?

Oi, mennyt aika, sua katselen,
Kuin purjehtia kaivattua rantaa;
Ah, nauraa, nautita, — se lapsuisen,
Ja miehen taistella ja alttiiks antaa!

Mit' onkin toivon mailma rinnassain,
Tai palmu, kaukaa mulle loistavainen,
Sen suojan eestä, jossa kasvaa sain,
Ja seppelten, mit poimi lapsukainen!

Vaan enpä moiti, — riemun ollehen
Ei syömen kyyhkysviesti löydä jälleen;
Sa entis-aikain muisto herttainen!
Jää kumppaniks' vaan täällä pyrkivällen.

Kentiesi matkan päässä ystävä
Viel' säälii kuorman alla huokaavaista,
Kentiesi vanhuus rauhaa entistä
Ja unta lapsuuden mun antaa maistaa.

Kun sitte sauvahani kyyristäin,
Ma paikan näen, miss' ei murheet haikaa,

Niin tyytyväisnä horjun hautaan päin,
 Kuin kehdolleni kömmin ennen aikaan.

Ystävän kuollessa.

Oi, katoovainen oil onni, mi
 Mull' ensi,
 Kuin kevään leyhkä se suositti
 Ja lensi.
 Sain uneskella
 Ja unhotella,
 Vaan kohta riemuni piilotella
 Ties' hauta.

Kuin pyydän onnea, karkannut,
 Taas sulta,
 Et kuule, suojasi sulkenut
 Oot multa.
 Ei kyynel auta,
 Ei huokuu sauta
 Nyt nukkuvaista, ja niinkuin rauta
 On hauta.

Tok' vaikka kohtalon puuskan sain
 Ja voivun,
 On murhe hellä, ja tuskastain

Ma toivun;
 Oot voittanunna,
 Oot pelastunna,
 Ja sulle rauhani korjannunna
 On hauta.

Niin, onni sulle, ku valkamaan
 Jo jouduit;
 On maassa miekkoset syömet vaan,
 Kut rouduit.
 Nyt onnen eestä,
 Ja myrskyn eestä,
 Kuin hoivaa tyyntä, kuin rauhaa seestä
 Suo hauta!

Oi, nuku, henki, ku turhuuden
 Sait heittää,
 Kuin kastehelmiset, laaksosen
 Kut peittää;
 Koi kunnes loistaa
 Yön kainaloista,
 Ja aamuhuopehen poistaa
 Jo hauta.

Se elon siemen, mi taivahan
 On laina,
 Ei mullan synkkähän helmahan
 Jää aina.
 Min kuolo taittaa,

Se jälleen laittaa;
 Ja suojus vaan, jok' ei kukkaa haittaa,
 On hauta.

Nukkuvan lapsen ylitse.

Kuin autuasna vielä lepäätki,
 Kuin tiedotoinna mailman turhuudesta!
 Sun vuotehes, — sen äiti valmisti,
 Sun rauhas, — siskot maasta korkuisesta.

Kuin lähde kirkas aamutyynellä,
 Niin elos aalto nukkuu selkeänä;
 Sit' ajan siipi ei oo viistännä,
 Ja onnen mursky viel' ei sylkyttännä.

Sa naurat, — oi, jos voisin ounastaa,
 Min umpisilmäs malaa kalvollansa.
 Ei mieltäs mailma vielä hurmoaa,
 Se taivahista tähtää muistojansa.

Oi miekkoista, joll' elo kukkasen
 On syömen elon kanssa liitoksessa;
 Sun silmässäs ain' olkoon huopeinen
 Ja unten enkeli vaan rintasessa.

Lapsen haudalla.

Oi, lapsi pieni, jättänyt
 Nyt riemut, tuskat, siirtänyt
 Kuin oot jo Tuonen maille?
 Sa kevään nähdä ehdit vaan,
 Tok' silmäs veess' oil ainiaan,
 Jäi mieles rauhaa vaille;
 Nyt rauhas saat sa uudestaan,
 Nyt unta nautit autuaan,
 Kuin kukka kankahalla,
 Mi nukkuu hangen alla.

On voitto kaunis, onni suur',
 Kun päivän täyden palkan juur'
 Jo aamuhetki antaa.
 Ah, mont' on murheen laaksossa,
 Jotk' aamun alkaa tuskalla
 Ja päivän helteen kantaa;
 Vaan eipä pääse sielulla,
 Kuin sun, niin puhtaalla,
 Kun Herran käsky saahaan,
 Pois varjon, palmun maahan.

Elo ja kuolo.

Luojan käällä istui elon enkeli,
 Alempana maa oil ensi aikoinaan;
 Taivaastansa Herra harmin katseli,
 Kuin jo synnin oras alkoi kasvamaan.

”Lennä”, Herra lausui enkelillensä,
 ”Maata syntiin saastunutta rankaiseen.
 Riemu siell’ ei koskaan olko kestävä,
 Luodut kaikki työnnän katoovaisuuteen.”

Synnin laaksoon käskyläinen kiiruhti,
 Viikahdetta viippas, niinkuin määrättiin;
 Vaan kun jäljet mullan lapsi huomasi,
 Valko-enkeline kuoloks’ mainittiin.

Eikä säästä surma: — kalpasellansa
 Ruohon pienen, tammen suuren ruhjaisee;
 Kuningas ja orja, valtias ja raataja
 Kaikki kuolon valtaa suurta kammoilee.

Mutta uhriloista, jotka kaatelee,
 Jalouden, olentoihin kätkyneen,

Mullan saastasta hän tyyskin perkailee,
 Puhtahana kaikki kantaa Herralleen.

Ijälliselle.

Itketkös sa entis-aikojasi,
 Vanhus, äännetöinnä, aateissasi
 Kulkiessas ijän laaksossa?
 Kaipailtkos hetkiä, kun vielä
 Tunnon ihmeet kätkit lempimiellä,
 Ja kun suonet nuorra vielä henkui,
 Milloin tuskaa, milloin autuutta?

Retkilläs ei hauskutukset riehu,
 Kunnian ja lemmen lippu liehuu
 Kaukana sun teistäs synkistä;
 Huvituksen leyhkät lemuuvaiset,
 Maljan helmet, immen ruusukaiset,
 Sairaam virkistää ja orjan myöskin,
 Silma ei ne koskaan virkistä.

Palkitseeko raajat, sortununna,
 Kaipuu, jok' ei määrää sauttanunna,
 Sua taisteluistas, vaivoistas?
 Onko hävinneellä mökkisellä
 Nautintaa tai lahjaa tähtehellä

Ilon eestä, jonka kevät tuotti,
Ja jon ilkamoiten korjas taas?

Onpa; mieles syvyydessä kiihtyi,
Himo himolta mi siellä viihtyi,
Halut uudet, riemut puhtaammat.
Ah, vaan kuores näämme ulkonaisen,
Ryppyjoukon otsaas uurtavaisen,
Vaan ei enkeleitä sydämessä,
Eedeniä, jonka nostivat.

Kas, kun aurinkoinen heijastuttaa,
Milloin usvan häivä ibastuttaa,
Milloin kukka puhkeemaisillaan;
Vaan kun päivän mieto leimu laihtuu,
Hohto pettäväinen maasta haihtuu,
Taivon kansi tähtituikkivainen
Ikuisessa loistaa kiillossaan.

Niin, kun ijän ilta pitkä peittää,
Henki huolet alhaisemmat heittää,
Ja sen taivas puhdas valkenee;
Onko raskas elon päivä kieltää,
Tahdotkos sen heijastusta mieltää,
Iltas kun on, niinkuin tähtitaivas,
Kirkas, toivos ääretöin kuin se.

Kaikki, minkä mietit herttaisinta,
Minkä onni tuotti mieluisinta,

Eessäs on kuin tyhjiys vaaleva;
 Niinkuin Alppiloilla retkivälle
 Laakson ruusut, riemut kelvelle
 Näyttää, kukkuloille ennättäissä,
 Seestehessä vilpastellessa.

Mit' on autuus täällä koituvainen?
 Haahmo tyhjä, kouko loistavainen,
 Yöestä jon haave loihtelee;
 Hartoellen tuota hapuilemme,
 Riemuiten sen helmaan lankeilemme,
 Vaan, kuin sauvu synkkä haihtuvainen,
 Aave ilvehdellen karkailee.

Onni sulle, jot' ei turhuus voita;
 Mailman keväimien juoniloita
 Silmäilet sa ylönkatsoen.
 Vaiheet kaikki luotas torjuelet;
 Joita toivot, etsit, saavuttelet,
 Nuo ei kasva kuolon lehdiköissä,
 Eikä kuihdu, niitten kuihtuen.

Suoja haireita ja tuskaa vasten,
 Muisto, armas niinkuin autuasten,
 Hauta hymyilevä, viittaava,
 Ääni haudan takaa kaikuvainen,
 Lohduttava, hellä, kutsuvainen;
 Siinä onni, jonka tavoittelet,
 Onni tyvennössäs koittava.

Terve sulle! myrskyin, vuotten eestä,
 Voittajana valkopäänä, seestä
 Luodut ijäisyyden rannalla,
 Niinkuin purjehtia, tyyneen tullen,
 Kaukaa katsoo veelle vahdotullen,
 Ilon valkoisella viirisellä
 Tervehtäen synnyin-maatansa.

Runoniekka.

Hän lassa laaksoissa leikitsi,
 Siell' viihtyi niinkuin lähde tyyntynnä;
 Jok' uusi päivä toivon tuotteli,
 Ei jättäneeltä tuskaa ryöstännä.

Hän virkooan ei tiennyt aatella,
 Ei kenkään naapureista ounastella;
 Jos piiri ahdas, siinä suuruntta
 Tok' oil ja kauneutta armastella.

Ja umpimielisnä ja outona,
 Mut kummanlaisen luonnon seurueessa,
 Hän voiman kieltä oppi virralta
 Ja kaipuun lintusia kuunnellessa.

Siel' seisoi vaara myrskyin raivossa,
 Kuin luotu neuvomahan sankariksi,
 Siel' naisen sydän loisti taivaasta,
 Ja lempi puhkes nurmen kukkasiksi.

Niin kasvoi hän, ja mieli suureni,
 Ja riemut, tuskat sai hän oppiansa;

Hän äidillensä jätti hyvästi,
Ja lyyryn kanssa lähti laaksostansa.

Ja kautta maaliman hän matkasi,
Ja linnat, töllit kaikui veisuloista;
Hän lauloi; — orjat kahleet unhoitti,
Ja valtain otsat seestyi lauleloista.

Ja linnassa kun seisoj toisinaan,
Ja urostyöstä kertoi rohkeasta,
Kuin tähti loisti silmä ruhtinaan,
Ja huone kaikui kilven kalkunnasta.

Ja impi istui, häntä kuunnellen,
Ja silmät joukkoon uljaasehen luoden,
Ja poski punastui, ja mielehen
Tuil lemme liekki, oudot tunnot tuoden.

Niin kevätpäivänsä hän lauleli,
Niin kesän hetket myöskin ainiansa,
Siks' kunnes talvi hiukset valkaisi,
Ja posken ruusut lähti matkojansa.

Hän silloin, kotiin tullen jällensä,
Viel' otti lyyryn kerran soittaaksensa,
Ja äänen näppäsi — ja henkensä
Jo heitti, maille hengen muuttaaksensa.

Nyt haudan päällä patsas murenee,
Jo ammoin tuhka kätkeettiin sen alle;

Vaan laulu maasta maahan lentelee,
 Ja syömet vielä hehkuu laulajalle.

Haikeudelle.

En laulakkaan nyt mailman jumalille;
 Ma lyyryn säveleillä uhriain
 Vaan kannan haikeuden enkelille,
 Mi oudonlaisna piilee rinnassain.

Siell', hämäreiset muistot sydämessä,
 Hän elon huolten kesken asuilee;
 Ja kyyneleitä killuu silmäsessä,
 Ja helma tyhjyyttä vaan hapuilee.

Oi, miks' en häntä taida onnistuttaa,
 En mieltä hehkuvaista viilistää!
 Mi siipi valon maahan saavututtaa,
 Ja oudon toivehia tyydyttää?

Ah, haikuun tuskallista kaipausta
 Vaan ijäisyyden lahjat kyllyttää;
 Kuin hallitsija kylmää korennusta,
 Hän riemut kaikki täällä hylkää.

Siks' katsookin hän aina itkevänä,
 Kun päivä kammoksuttu valkenee,

Siks' hengitystä tarkkaa synkeänä,
Ja syömen tykkäystä kuuntelee.

Oi, malta, vieras maasta korkuisesta!
On päiväs raskas, vaan ei kestävä;
Jo joutuu yö, mi päästää valpehesta
Ja vie sun hiljaa kahleen pinteestä.

Sa siiven kohta nostat täältä lähtein,
Ja kirkkahana poijes lennellen,
Toiss' puolla luonnon alhaisen ja tähtein
Jo isänmaasi löydät kaukaisen.

Palvelustyttö.

Jos kelloin pyhain soidessa
 Jo oisin juhlavaatteissa,
 Ja yösen usvat hälvenis,
 Ja pyhä-aamu valkenis!

Ma viikon vaivat unhoitan,
 Ja aamukirkkoon kiiruhdan,
 Ja kirkolla ma kohtaan sen,
 Ku mua kaipas viikkosen.

Hän seisoo tuolla ennestään
 Jo kirkonmäillä yksinään,
 Ja järven selkää katsahtaa,
 Kuin reet ja kansa kiiruhtaa.

Ja mua vaan hän tähtäilee:
 Ja joukko kasvaa, luontelee,
 Ja äkkiä ma havaitaan,
 Ja kättä riennän antamaan.

Nyt laula, sirkka, ratoksi,
 Ett' päre kerran loppuisi,

Ja pääsisin jo nukkumaan
 Ja ystävistä unimaan.

Ma tässä istun kehräilen,
 Ei rulla joudu puolillen,
 Ja tiesi koska täytynee,
 Ja ilta pitkä loppunee.

Mökin poika.

On täyttä voimaa iskennä
 Ja isken uudestaan,
 On kirves puuhun pystyvä,
 Mut honka seisoo vaan.

Oil käsi ennen ponteva;
 Nyt on se hermotoin,
 Kun talvikauden pettua
 Ma söin ja vettä join.

Jos hyötyäni katsoisin
 Nyt virkaa vaihtaen;
 Kentiesi herran löytäisin,
 Joll' leipä rukiinen.

Kentiesi kaupungissa ois
 Mull' palkka tarjona. —
 Niin aattelen, vaan enpä vois
 Tok' sinne toivoa.

Siell' onko vuorta lehvakkaa,
 Mi veessä värjähtää?

Tai päivän koita loistavaa
Ja iltaa lempeää?

Siell' onko ontta tuoksuva
Ja puita taajanaan?
Ja hän ku nytkin toittottaa,
Hän siellä onkokaan?

Kas, pilvi kiittää turvatta
Pois tuulen eessä vaan; —
Ja ystävättä, suojatta
Mit' elo maksaakaan?

Kenties Herra armahtaa
Ja lievitystä suo;
Kenties vuosi onnistaa
Ja pelkän leivän tuo.

Soutaja.

Oi, laula, poikanen,
 Nyt purtta soutaen;
 Sun voimas muuten herpoaa,
 Ken matkaa sitte jouduttaa?

Ei aalto liikahda,
 Ja lännen puolella
 Vaan juomu heikko kajastaa;
 Ja pilvi vettä varjostaa.

Oi, lausu, poikanen:
 Minn' matkas kiiruinen,
 Kun yöhytkin on uupunna,
 Ja yksin reudot voipunna?

Sa lintuparvea
 Nyt ootko ajossa,
 Sa kuikkaa, vaiko sorsasta
 Nyt jahtaat ranta rannalta?

Oi, kaiku, metsien
 Ja vuorten takuinen,

Sa ennen, nytkin tutkiva,
Ma sulle tahdon vastata:

En lintuparvea
Nyt oo ma ajossa,
En kuikkaa, enkä sorsasta
Nyt jahtaa ranta rannalta.

Ma mieltäin jahtailen:
Jok' airon vetonen,
Jos helppo, josko heikko lie,
Mun lähemmäksi mieltäin vie.

Miss' sauvu tupruaa
Päin vaaran kukkulaa,
Miss' järven päässä suojan nään,
Sinn' mielein karkas enneltään.

Siell' on se vastassa
Jo ennen aamua,
Kun pursi entää rantahan,
Ja mie jo neidon helmahan.

Laulurastas.

Hyv' on jo henkiä ja vaeltaa;
 Ei aurinkoa jyrkkää, paahtavaa!
 Ja muuta eipä päivän jättöä
 Kuin lännen hohto puiston lehdillä,
 Ja tuulen henki vieno, vilpoisa
 Mi kukkasille nukkuu laaksossa.

Sa, laulurastas, yksin valvoilet
 Ja illan hiljaisuutta häiritset.
 Jos päivä kuuma, yöhyt leppeä,
 Sa kummaltakin lainaat ääniä,
 Ja sortumattomassa laulussa
 Sun lempes juhlaa maalaat ainaista.

On sulla, niinkuin mulla, ystävä,
 Joll' riemus, tuskas taidat kätkeä;
 Vaan mulla onko ääntäs sointuista
 Ja kieltäs hellää, helppotajuista?
 Oi, voinko lempeäni äänellä,
 Tai vainen, niinkuin sie, ees lempiä?

Oi miekkoista, ku luonnon rinnoilla
 Saa lempeä ja ääntä oppia,
 Ku äidinkieltään vielä muistelee;
 Hän uneksii ja untaan lausuilee,
 Vaan viisautta, arvaamattansa,
 Hän uneilee ja lausuu laulua.

Ma runojasi, rastas, kuuntelen,
 Niin kauvan kuin on ruskon häivänen,
 Ja kunnes kuuhut nousee taivaalle,
 Ma silloin riennän tytön suojille,
 Ja mieltäsi jos pyydän ilmaista,
 Ma käytän suukkoja, en lauseita.

Metsästäjä.

Nyt maassa lintu varvastaa,
 Ja lehdet varjoilee;
 Ei vielä yhtään ampumaa,
 Ja ilta luontelee.

Jos talvi kerran joutuisi
 Ja nietoksia tois;
 Jo riekon jäljet tuntuisi,
 Ja puussa teiri ois.

Jos ilma vainen kalpistuis,
 Ja lehdet putoilis;
 Kentiesi teiriparvi tuis
 Jo vastaan oijetis.

Tok' kohta jäljet selkiää,
 Ja suoja karkoaa;
 Vaan mielukkaimmin nähtävää
 En vainen nähdä saa.

Ma tässä katson, — tuolla hän,
 Vaan eipä kohdata!

Jos nä'ön ääriin ennätän,
En häntä saavuta.

On välissämme järvinen,
On kangas, tunturi,
On välissämme päivänen
Ja ehkä yönenki.

Aamu.

Hattaroilla itäisillä
 Rusko kaunis kajastaa,
 Pensahilla, lehtisillä
 Kasteen helmet kimaltaa.

Metsän linnut riemahtelee,
 Puusta puuhun lentävi,
 Tuhat ääntä lakahtelee,
 Tuhat uutta syntyvi.

Järven selkä värjähtelee,
 Lehto hiljaa liikahtaa,
 Kukkais leyhkät tuoksuttelee,
 Luonto uuden elon saa.

Päivän koite taivahinen,
 Luodut kaikki lumoova,
 Onko muoto murheellinen
 Silmääs seestä kohdanna?

Haihtunut on huolten häivä,
 Mielen pilvet poistunna;

Lapsen-hetkenänsä päivä
 Hellii lapsen tunteita.

Vaivat, tuskat eivät paina,
 Rauha, riemu vallitsee,
 Luonnon aamun kanssa aina
 Syömen aamu valkenee.

Suudelma.

Ma sua, tyttö, suutelen.
 Ja kyllästynkö koskaan? En!
 Nyt vastaa mulle tingatta,
 Mi hyöty sulla muiskusta?

Se sullekin on mieluinen;
 Nyt, miksi on se herttainen?
 Ma tnota kysyn uudestaan,
 Ja muiskun muiskulta vaan saan.

Jos huulissain ois hunajaa,
 Et hellemin vois suudella;
 Jos sappea ne tarjoisi,
 Sa suutelisit sitteki.

Nyt mitä voitkin mainita,
 Jos syitä täytyy annella?
 Jos rohkeasti tutkaistaan,
 Miks' suudella sa tahdot vaan?

On kansa valmis kielimään,
 Nyt mitä siitä mietitään,

Kun suuta annat ainiaan,
Ja et tie, miksi annatkaan?

En itsekään voi ymmärtää,
Mit' oikein muisku käsittää;
Vaan kuolla tahdon, jospa vaan
Ma ruusu-suustas suljetaan.

Katuvainen.

Oi haapa, kätke varjos helmasessa,
 Min poika lausui viimen kohdatessa.
 Hän pyysi, suuttui, tuskastui vaan mulle
 Ja illan hiljaisuudelle ja sulle.

Oil päivä taivahalta laskenunna,
 Ei yösen silmät vielä valvonunna,
 Ei tuuli hengittännä seutuella,
 Kun suutelosta alkoi kiistaella.

Sull' yksin uskon, kuinka syöntäin kaivoi,
 Kuin huokuu, kyynel, jonka itki, vaivoi,
 Kuin mielellään ois suuteloita saanut
 Jos kaino vaan ois kieltämästä laannut.

Sa hälle lausu, luonas uneskella
 Jos joskus tahtonee ja vilpotella,
 Sa hälle lausu korvin kuultavaksi,
 Min säikähtäin sull' annan tuttavaksi:

"Oi poika, mielikarvautes poista,
 Jos kuori karkea, on alla toista;

Oi, ällös piitatko, jos kolkko lienen,
 Tai suuttuko, jos juonet kainot tiennen.”

Hiljainen yö

Hiljainen yö
 Hiljainen yö
 Hiljainen yö
 Hiljainen yö
 Hiljainen yö

Hiljainen yö
 Hiljainen yö
 Hiljainen yö
 Hiljainen yö
 Hiljainen yö

Hiljainen yö
 Hiljainen yö
 Hiljainen yö
 Hiljainen yö
 Hiljainen yö

Hiljainen yö
 Hiljainen yö
 Hiljainen yö
 Hiljainen yö
 Hiljainen yö

Ennen vaan.

Aaltoset rantaa
 Huhtovat raivoisna,
 Koivunen kantaa
 Lehteä keltaista;
 Maa on jo roudassa.

Sie, joka säällä
 Karkasit keväimen,
 Saisinko täällä
 Nähdä sun hetkisen,
 Haastaisin itkien:

”Lehtoja vielä
 Katsele, tyttönen!
 Muistatko siellä
 Kuin oli herttainen?
 Näätkös nyt muutoksen?”

Tyttönen, mennän,
 Haastaisi vuorostaan:

”Hohtipa ennen
 Poikakin poskeltaan,
 Vaan sepä — ennen vaan!

Merimiehen morsian.

Tuuli yltyy liehumaan,
 Seilit kaikki nostetaan,
 Laiva kaukoteille lentää,
 Tiesi koska jällen entää!

Poika, josta tänne jäin,
 Silmäs luotkos taaksepäin,
 Oi, sun nähdä vielä voisi,
 Ellei itku tiellä oisi.

Siivet jos mun kannattais,
 Lokkina jos olla sais,
 Seuraisinpa ilomiellä
 Halki mailman sua tiellä!

Saapuisin, minn' saapunet,
 Kääntäisin, kuin kääntelet,
 Lenteleisin, leuhottaisin,
 Silmäystä sulta saisin.

Vaan ma tyttö raiskainen,
 Siivitöinnä, poloinen,

Liinallani itkuisella
 Voin vaan täällä viittaella.

Kanssas kun en päässynnä,
 Täytyy taakse lähteä,
 Vielä illan kestäessä,
 Seilin vielä siintyessä;

Täytyy kauvas karkottaa
 Kaiho, mi mun lohduttaa,
 Kyynelhelmi pyykiellä,
 Äidiltäni kätkiellä.

Terveiset.

Taivas seestyy, kuuron asemasta
 Ilta-aurinkoinen kajastaa,
 Ulapalla, hyökyn tuudinnasta,
 Päivän myrsky hiljaa uinahtaa.

Hän ku päivät pitkät vartoavi,
 Siintoa ei tähtää purrestain;
 Rannalla hän ehkä ruikuttavi,
 Kyynelsilmin tänne katsahtain.

Vaan ei kuulu tuulenpuuskaa vielä,
 Eikä souto tahdo jouduttaa,
 Ja niin kaukaa aavan meren tiellä
 Lemmityisen ranta pilkottaa.

Pääsky, siiveltäsi virkku aina,
 Hälle ilon viesti saattele,
 Olkapäälle istahtaen, paina
 Korvaa vasten pääs ja kuiskaise:

"Tyttö, sulhostas jos kannat vaivaa,
 Kuule terveiset nyt suustani,

Huomeltain, jos tuuli tietä raivaa,
Purrellaan hän pyrkii luoksesi.

Pitkä matka on, ja vetten taaksi
Päästäkseen hän tuulta tarvitsee;
Vaan kuin tyyntä onkin, mielen haaksi
Nopsana kuin miekin kii telee.

Linnun ääni, kaukaa kaikuvana,
Lähteen huoku rantasella vaan,
Hyttystenkin hyöry salamana
Saa sen luokses kimmahnaan.”

Karta silloin jumalaista!

Tyttö, virma, kaunokainen,
Malta muuan vuosi vielä,
Etpä ookkaan riehokainen,
Etpä ookkaan tyynemiellä.

Neljästoista ilon luopi;
Alkaa viides, kuudestaista,
Jumalainen liekin tuopi,
Onpa kaikki toisenmoista.

Leimun säen ainokainen
Tuhat huolta kasvauttaa,
Joutsen henki hienokainen
Sydämen jo tuskauttaa.

Rauha, riemu karkailevi,
Ilot saavat kolkon kaikun,
Silmän peili ilmaisevi,
Toivon, naurun kesken, haikun.

Tyttö, nuolen vaivaa vasten
Turva sull' on vahva vielä;

Jumalainen säälii lasten
 Syöntä nukkuvaista piellä.

Vaan kun alat kaipaella,
 Mieltä tunnet hehkuvaista,
 Silloin lempi valpehella,
 Karta silloin jumalaista!

Serenaadi.

On tytön lamppu laannut loistamasta,
 Ja ruutu heijastaa vaan kuutamasta,
 Ja uudin estää siintämästäni
 Nyt kaunokaistani.

Hän vuoteen helmahan käy vaipumahan;
 Nyt, Cynthia, sun pyydän vainumahan,
 Ja minkä nähdä saanet ilmoittaaan,
 Pait yölle, mulle vaan.

Jos, taivas silmässä, hän katsahtavi,
 Jos kyynelkirpilöitä vuodattavi
 Ja, kädet ristikkäisin, huokailee,
 Hän silloin rukoilee.

Vaan rinta jospa nousee säikähdellen,
 Jos ruusuhuuli liikkuu hymyellen,
 Ja poski hiljaksensa hehkuilee,
 Hän mua aattelee.

Teeskenteleminen.

Riemut, tuskat jokaisella,
 Vaikk' ei olla tietävinään;
 Sydän joka neitosella,
 Vaikk' on ilman elävinään.

Lempi kaikki valloittavi,
 Nuoret, vanhat viehätellen;
 Suuteloita ahnastavi
 Tyttö, vaikka hylkiellen.

Hellä ollos, nuorukainen,
 Jäällä palkitsee hän tulta,
 Mutta jäykkä ollos vainen,
 Ja hän tuskas perii sulta;

Äänestäkin arvaella
 Voit, min onpi peittävinään:
 "Sydän joka neitosella,
 Vaikk' on ilman elävinään."

Tuhat vaadi suuteloista —
 Estellä hän kaikki voisi;

Ollos vaatimatta — noista
Yhtäkään ei jäävän soisi;

Kyynelsilmin katsahtavi,
Kuiskasevi huokaellen:
”Suuteloita ahnastavi
Tyttö, vaikka hylkiellen.”

Perho ja ruusu.

Ruusu killuu uuvuksissa,
 Poski kalvasna;
 Perho nukkuu sorroksissa,
 Myrskyn uhrina.
 Milloin perho uudestansa
 Leikit saa ja armahansa?
 Milloin vainen
 Ruusukainen
 Tainnoksista toipunee?

Kesän lasna hengittivät
 Kesän onnea;
 Vaarat, vaivat säästelivät
 Heihin koskea.
 Autuaina suuteloista
 Rakastivat toinen toista,
 Viatoinna,
 Huoletoinna;
 Heidän kalma häiritsee!

Kuinka viipyvätkin vielä,
 Eivät herääkkään;

Kevät heitä lempimiellä,
 Ei saa elpymään;
 Mutta missä tuhkastuvat,
 Uudet ruusut kukoistuvat,
 Tuoksustossa,
 Tomustossa
 Uudet perhot lentelee.

Linnustaja.

Ma metsän teitä vaellan
 Ja puihin aina kurkistan,
 Ja lintuja ma kyllä nään,
 Vaan en saa yhtäkään.

Ne kaikki karttaa polkua,
 Miss' paulani on pantuna,
 Ja tyhjänä, kuin lähdinkin,
 Ma käännän takaisin.

Mun huolin oisi nähtävä
 Tää linnunpyyntö pettävä,
 Vaan kuinka turhaan menneekin,
 Ma tyydyn kuitenkin.

On mulla ansas viimeksi,
 Mi ei jää koskaan tyhjäksi,
 Jonn' lintu käy niin mielellään,
 Kuin siinä sen ma nään.

Ja kotiin kun vaan ennätän,
 Tän' ehtona sen viritän:

Ja lintu onpi tyttöni,
 Ja ansas helmani.

Iltatähdelle.

Illan tähti ikuinen,
 Taivon tyttö rauhainen,
 Lausu, näätkös iloa
 Vaiko huolta voitolla?

Ehkä myrskyn raivosta,
 Pelvon, toivon vaiheella,
 Purjehtia johtoa
 Sulta pyytää vakaalta.

Ehkä yksin, huolissaan,
 Kaihoisessa laaksossaan,
 Rinta etsii särkynyt
 Silmässäsi hoivaa nyt.

Ehkä tyttö armainen
 Sua katsoo, pyytäen
 Sulhoansa kohdata
 Valossasi vapaassa. —

Purren jos näät eksyneen,
 Saa'os tietä näytteleen;

Huolen jos näät tuskissa,
Sille tarjoo toivoa!

Vaan jos näät mun tyttöni,
Lainaa hänelle säteesi,
Kirjoittain sen loisteesen,
Että aikaa oottelen.

Kuoleva.

On yöhyt pitkä päättymäisillään:
 Jo eikö taivas ala seestymään?
 Ja eikö järven selkä heijasta?
 Jo enkö kuullut teiren soidinta?

Kun aamupäivä kohta lämmittää
 Ja katoltani lunta syövyttää,
 Ja ikkunaisen eessä ainian
 Nään vettä tiputellen lankeevan,

Ja sirkka vaikenee ja ulkoa
 Ma kuulen varpulintuin riehua;
 Mull' silloin olkivuode hankkikaat
 Ja portahille maata saattakaat.

Siell' tahdon rauhassa ma huovahtaa
 Ja luonnon suloisuutta katsahtaa,
 Ja maata, vettä vielä ihailla
 Ja keväiseltä sitte nukkua.

Nuorukainen.

Tuuli, mi lähdet ja lennät,
 Missäkä määräsi ennät,
 Kerkeä, kiitävä vaan,
 Minnekä saapunetkaan?

Aalto, mi purteni kannat,
 Jospa mun seurata annat —
 Aivot jos johdatat sie,
 Minnekä saapunen mie?

Aattehet, vaihtuvat aatteet,
 Missäkö valkaman saatte?
 Vierahat siintyvän maan,
 Suottako liikutte vaan?

Ruusulle.

Uinailia verhon suojuksessa,
Herää seutujas jo riemuittaan,
Perhokaisen suuta suikkaessa,
Taivon itkiessä kastetaan.

Joudu, joudu; hetken lahjoittelo
Hetken vallitessa kestää vaan:
Joudu; riemu karkaa niinkuin elo,
Elo niinkuin kevät solkenaan.

Lemmi, nauti, kukka kaunohinen,
Karttutellen hempeyttäsi;
Ennen syksyä jo enkelinen
Korjatkoon sun taivon ruusuksi.

Kaunokainen.

Hyvää on, min tehdä mielin,
 Helppoa min pyydän vaan,
 Kauneuttain sulokielin
 Mulle kuiskataan.

Silmän tulta, vartaloa
 Kiitetään ja kasvoja; —
 Enkö sais ma peililoa
 Itse uskoa?

Peiliin jos ma silmään vainen,
 Enemmän ma oitis nään,
 Kun tuo joukko liehuvainen
 Koko päiväänkään.

Kiitos kyllä mielyttäisi,
 Vaikk' on tuulta solkenaan;
 Ellei sydän syrjään jäisi
 Posken vuoksi vaan.

Tuosta kuulen lakkaamatta,
 Tuota yksin hellittää;

Sydän ei saa vaatimatta
 Sanaa yhtäkään.

Lähteellä.

Ma istun, lähde, reunallas
 Ja katson pilviä,
 Kuin vaihtelevat aallossas
 Kuin käden säännöstä.

Kas, tuossa pilvi ruskottaa
 Kuin ruusu auveten;
 Mut oitis pois se kiiruhtaa,
 Ei saavu jällehen.

Vaan tuossa toinen voittelee
 Jo toisen loistollaan!
 Ah, yhtä nopsa, karkailee
 Se kauvas vuorostaan.

Kas toinen taas! — Se viivähtää,
 On jäykkä kulkemaan;
 Vaan, lähde, tuopa synkistää
 Sun kalvos varjollaan.

Ma sieluani aattelen,
 Kun tuollaisna sun nään:

Kuin moni kultapilvinen
Sen kerkes heittämään;

Kuin moni syksysynkkänä
Sen yöhön peitteli,
Ja nousi äkkipäätänsä,
Vaan lähti verkasti.

Vaan pilvet kuinka kulkivat,
Ne tunsin tarkalleen:
Ne varjot tyhjät tuottivat
Vaan sielun lähteiseen.

Ja niistä lähde tummenee
Ja seestyy kuitenkin!
Oi, koska leikki loppunee
Ja aalto tyyntyvi?

Seitsentoista-vuotias.

En tiedä, mitä toivon,
 Ja toivon kuitenkin,
 On sydän kolkonlainen,
 Ja täynnä kumminkin.
 Minn' huoli tähtää, jolta
 Päämäärä karkavi?
 Mit' oottelen ja tahdon,
 Mik' onkin mieleni?

Ma istun, neula käissä,
 Kuin orja ainiaan;
 Ja työtä koitan tehdä,
 Vaan en saa joutumaan.
 Ah, otsa kättä vasten,
 En muista neulaani.
 Mit' oottelen ja tahdon,
 Mik' onkin mieleni?

Ma aattelin: kun kevät
 Vaan luonnon muuttelee,
 Ma mielen saanen toisen,
 Ja huoli haihtunee;

Ja kevät tuil ja kesä,
 Ma jäin kuin ennenki.
 Mit' oottelen ja tahdon,
 Mik' onkin mieleni?

En ihaile, kuin muinoin,
 Ma syntyseutuain,
 Kun päivä valkenevi,
 Käyn synkemmäksi vain.
 Kuin poistanen ma huolen,
 Kuin murhe murtuisi?
 Mit' oottelen ja tahdon,
 Mik' onkin mieleni?

Oi, joska pääsis pois
 Jo kuolon majoihin!
 Kentiesi hoivaa tarjoo
 Vaan hauta murheisin.
 Vaan raskas tok' on päivä
 Ja siskot jättääni!
 Mit' oottelen ja tahdon,
 Mik' onkin mieleni?

Kosto.

Kultana ja hopeana
 Puro loistaa juostessaan;
 Heltehestä raukeana
 Ruusut noikkaa viidassaan.

Aalto vilpas tyttöjoukon
 Sinn' on houkutellunna;
 Poika viidakossa loukon
 Piiloisan on saanunna.

Vaaroa ei aavistella,
 Kielet kilvan liikkuvat,
 Riehaella, riemahdella
 Tytöt kaikki koittavat.

"Entä jospa kuuleskella
 Leikkiämme saisi ken!" —
 "Onpa korva viitasella,"
 Poika vastas pilkatén.

"Tuonpa oitis vangitkaamme!"
 Ja hän hevin vangitaan.

"Tuonpa oitis rankaiskaamme!"

Ja hän kovin rangaistaan.

Millä poikaa vangittihin?

Sitehillä kukkasten.

Millä poika rangaistihin?

Suuteloilla tyttösten.

Kukan kohtalo.

Ma kesän lapsukaisten joukossa
 Näin ruusun ensi kukoistuksessa,
 Se purppuraisna nukkui verhossa
 Ja uneksui vaan puhtaudesta.

”Oi kukka kaunis, silmäs nostele
 Ja elon onnea saa ymmärtään,”
 Niin alkoi, liehuin lehti lehdelle,
 Tuo perho kultasiipi kielimään.

”Kas verhon tyrmä sua saartele,
 Ja syömes siell’ on köyhä, tyhjä vaan;
 Tääll’ päivä hehkuu, riemu viittailee,
 Ja lempeä, ja suuta vaihdetaan”!

Sen kuullen kukka muutti aatokset
 Ja suunsa tarjos, kielipalvulle;
 Hän kerran muiskas, heitti hyväiset
 Ja ruusuloille lensi uusille.

Ken tänne ohjas ties?

Toiss' puolla lahtien,
 Toiss' puolla vuoriston,
 Siell' kehtos kaukainen,
 Siell' kasvinpaikkas on.

En sua kaivannut,
 En käynyt jälkiäs;
 En tietä tuntenut,
 Mi sinne saattoi ees.

En isääs kohdannut,
 En kuullut äidistäs,
 En suojaas arvannut,
 En nähnyt retkiäs.

Kuin puro etäinen
 On täkäläiselle,
 Me oltiin kumpainen
 Niin oudot toiselle;

Kuin taimet, joittenka
 On niitty vaiheena,

Kuin linnut, joittenka
On suojat kahtaalla.

Oi, outoseutuinen,
Miks' lähdit sieltä, mies?
Oi, lintu kaukainen,
Ken tänne ohjas ties?

Kuin taisit kuumentaa
Sa rinnan kalsean? —
Kuin taisit valloittaa
Sa vento-vierahan?

Morsian.

Joska nähdä, joska nähdä saisin
Niemen koivuja sun kiertävän,
Seilin siintäisin ja erottaisin
Sitte viirin punaväikkyyvän!

Ja sa toisit viestin sisareltas,
Kirjoitetun tänne lähteissäs,
Toisit myönnytyksen taattoseltas,
Äidin-suudelmaisen äidiltäs!

Miksi onneamme viivytellä?
Vuodet kultaa voivat kartuttaa.
Lempi on kuin kukka; keväimellä,
Keväimellä vain se kukoistaa.

Joutukaamme laakson loistaessa!
Linnun onni kasvaa meillekin.
Vaikka kuivuneessa honkasessa
Autuasna kanssas asuisin.

Kaipaus.

Ei metsässä oo oksaakaan
 Nyt lehden kantavaa.
 On kesä mennyt matkojaan
 Ja talvi ahdistaa.

Ma talven näen ulkona
 Ja sisälläkin vaan;
 Jos etsin mailman loppua,
 Nään talven ainiaan.

Jos lehto virkistyisikin
 Ja päivä lämpenis;
 Mun rinnassani kuitenkin
 Vaan kylmä kirvelis.

Oi silmän kevät herttainen,
 Et synny uudesta,
 Oi aurinkoinen sydämen,
 Et nouse haudasta.

Mun sieluni oil omanas,
 Sun henkes henkeni.

Nyt kaiho vain on siassas,
Muut karkas kanssasi.

Mull' hoiva ainoinen
On, puhdetyöstä laattua
Ja roihun sammuen,
Viel' entisiä aatella.

Kevätlaulu.

Taas ehtivät laumat,
 Nuo siipiset, karkannehet,
 Taas soipuvat raumat
 Ja heitivät manterehet.

Miss' myrskyset kulki,
 On laulu ja soittelo vaan,
 Miss' niettehet sulki,
 Ma riemua katsoa saan.

Kas, rakkaus piittää,
 Nuo taivahan vierahat vaan,
 Ja kiitävät viettä
 Maa hilpeä ainoastaan.

Taas syömeni heitii,
 Taas soipuvat kyynelehet,
 Kentiesipä ehtii
 Taas enkelit karkannehet.

Onnelle.

Onni armas, hymysuuna
 Hetken hempeyttävä,
 Mailman valtiaana muuna
 Sua en lyyryin tervehdä.
 Mahditoinna, kruunutoinna
 Totuttelet ihmisen
 Taipumahan itkutoinna
 Kohtalohon multasen.

Terve! syön ei kirvistellä
 Saata vaaliessas vaan,
 Veljet taidat yhdistellä
 Kautta vuorten, vetten, maan,
 Toivon seilit pullistella,
 Lemmen liekin palkita,
 Varjon lailla kuvastella
 Tähtimailmain autuutta.

Sua miks' huutaan kavalaksi,
 Jospa joskus pettelit?
 Kelpaisitkos jaattavaksi,
 Osan kaikki voittaisit.

Kuinka voisit yhdistellä
Langetessa murtuneet?
Toista täytyy hyljäellä,
Toista kun sa suojelet.

Valon, rauhan antiaiset,
Ilo, toivo, lempikin,
Elon lahjat ihanaiset
Mulla oil, on vieläkin;
Sun näin karkailevan vainen,
Sua kun sauttaa tavoitin,
Tomun heikko jumalainen
Helli kerta milmakein!

Sydämen aamu.

Mieli mulla synkänläisnä,
 Sydän raukka kolkokkainen,
 Ennenkuin sinn' ystäväisnä
 Lemmen tuotti jumalainen.

Näätkös päivän taivahalla
 Yösen jälkeen leimuavan,
 Usvat kaikki pakosalla,
 Vetten, maitten kangastavan,

Näätpä sydämeni; aivan
 Niin sen ensi aamu loistui,
 Niinpä pelvon, kaihon, vaivan
 Varjot kaikki sieltä poistui.

Päivä, yösen karkottava,
 Lempi, jos sa vältät rintaa,
 Miks' on aika suututtava,
 Jok' ei sulta lainaa hintaa,

Päivät aina yhdenlaiset,
 Hetket pitkät toivottomat,

Kuolon laakson piiramaiset
Ihmeettömät, loistottomat!

Epäilevä.

Ois mulla silmät vinhakat
 Kuin haukan, mutta tarkemmat,
 Joill' taivon ääriin tunkisin
 Ja vuorihin ja laaksoihin,

En helmilöitä aallosta,
 En kiilokkaita vuoresta,
 En kullan jyvää lieteestä
 Ma silmin pyytäs keksiä;

Ma syöntä neidon tähtäisin,
 Tuon immen tuiki tutkisin,
 Mi mull' on kolkko, kalseinen
 Ja taasen hellä, hempeinen.

Kenties on rinta niinkuin jää,
 Kun silmä suojaa, lämmittää?
 Kenties on lempi mielessä,
 Kun kylmä tuikkaa silmästä?

Kas, pyyten taivas aukenee,
 Ja murhe toivon sauttelee;

Mut mulle lempi tarjoaa
 Vaan epäilystä, hiuvuntaa.

Morsian.

Tu', vieras, tässä lehdistö,
 Sull' hoivaa tarjoova,
 Oi, ällös suotta häiritkö
 Nyt illan rauhoa;
 Se murheelle on herttainen,
 Tääll' valvoo sydän tuskainen.

Kas, tuolla kaljurannalla
 Näät immen kelmekkään;
 Hän, otsa käden suojassa,
 Nyt istuu yksinään,
 Hän vettä, maata katsastaa,
 Ja poski lunta tavoittaa.

Oi, päivät, yöset ainiaan
 Hän nähtiin niinkuin nyt;
 Hän eilen istui aallollaan,
 Siit' ei oo siirtänyt,
 Hän ennen itki kyynelen,
 Vaan aika kuivas sen.

Kun ilta joutuu lauhkea,
 Kun leyhkä uinahtaa,

Ja lahti peilin kaltaisna
 Jo taivon kuvastaa,
 Hän silmän tylsän laskeilee
 Ja syvyytteen tuijailee.

Kun tuuli joskus havahtuu,
 Ja lahti tummenee,
 Ja peilin kalvo musertuu,
 Ja varjo hämmenee,
 Hän taivahasen katsahtaa,
 Ei toivoa tok' sieltä saa.

Hän tuolta kerta katseli
 Myös vettä tuota päin,
 Hän kultoansa seurasi,
 Ku pyrki tänneppäin,
 Vaan aalto kultan hautasi
 Ja ruumiin kätki ijäksi.

Siis ällös, vieras, häiritkö
 Nyt raukan rauhoa!
 Tai silmää immen kääntäkö
 Pois mieli-aallosta!
 Se jäännös hällä ainoa
 On muinaisesta riemusta!

Pyhäleikkuu.

Jo päivä päänsä nostelee
 Ja luonnon kaiken valkaisee,
 Ja linnut laulaa ilmassa,
 Vaan kylä viel' on hiljaisna.

Miks' viipyy vielä leikkaaja,
 On aamu taasen loistoisa,
 Ja pelto keinuu keltanaan,
 Miks' hyljätään sen kulta vaan?

Vaan mökkinsä hän aukaisee
 Ja tyynin silmin katselee.
 Hän mailman huolet viskanna
 On niinkuin vaatteen luotansa.

On käsivarsi aseetoin,
 Ja rinta vapaa, murheetoin,
 Ei sirppi liikkua nyt saa,
 Vaikk' elonkorjuu jouduttaa.

Vaan juhlan hetki luontelee,
 Hän vaimon, lapset huutelee,

Ja harrasmiellä laatiiksen
Jo niitten kanssa leikkuusen.

Ja iloissaan hän katselee
Kuin joukot yhä suurenee,
Kuin tutut, oudot kiiruhtaa
Vaan kohden yhtä kukkulaa,

Sinn' valkoisille muureillen,
Miss' risti loistaa rauhainen,
Sinn' missä sarka kullastaa,
Mi taivon laihot kasvattaa.

Vanhus.

On vanhus mulle kuningas,
 Kun elon ehtii kannikas,
 Ja matka kääntyy loppumaan,
 Niin voittoisa, niin suuri vaan.

Ei myrskyt häntä kosta saa,
 Häll' kaikki antaa kunniaa,
 Ja haireet, himot pilttoisat
 Hänt' oudostellen karkaavat.

Häll' rauhaisena kanssana
 On halut, miedot luonnolta,
 Ja muistot hellät, tähteellä
 Viel' herttaisista päivistä.

Häll' sauva valtikkaisena
 Ja hauta linnoituksena
 Ja rauha hohtoverhona,
 Ja valkohiukset kruununa.

Kukka.

Keväinen kun hallat poistaa,
 Varjot vie,
 Luonto liikkuu, päivä loistaa —
 Heräät sie,
 Lehdet, silmät vartees liität
 Uudestaan,
 Enkelinä maasta kiidät
 Nousemaan.

Leyhkä avarassa huokuu
 Tuoksuas,
 Perho kultasiipi nuokkuu
 Kuvussas.
 Suuta sull' ei saastahuuli
 Antele,
 Kaste, valo, perho, tuuli,
 Yksin ne.

Koska, niinkuin taimi viihtyy
 Kaunisna,
 Herttaisuudet syntyä, kiihtyy
 Riidatta,

Miksi murhe, vaara täällä
Seuroaa,
Miks' ei maahut rauhan säällä
Olla saa?

Syyslaulu.

Lehti hiinkuu,
 Puusta lentelee,
 Marraskuiset tuulet riinkuu,
 Kukat kaatelee;
 Hanki niille haudan tarjoo,
 Sydämissä, joita varjoo
 Lumous, jon loivat kukkiissaan,
 Udestansa virkoavat vaan.

Ruusu loistaa
 Hetken muutaman;
 Ihmiskukka voiko poistaa
 Luotaan kuoleman?
 Kaunisna se päivää kohtaa,
 Silmä hehkuu, poski hohtaa,
 Vaan sen kortta tuuli liikuttaa,
 Ja se riutuu, päänsä kallistaa.

Luoja, mi mun
 Nostit mullasta,
 Kera kukkaisjoukkosi mun
 Suojaa puhdasna;

Että, päivän laskiessa,
 Enkelinen, korjatessa
 Maasta muistelmia, hiljaltain
 Muiston kätkis kukkimisestain.

Kotiin-tuleva.

Leimunen, oi,
 Puhdas kuin aamusen koi!
 Valkea huonehestain,
 Vieläkö tuikutatkin?
 Tuttava maalimastain,
 Milmako ootteletkin?

Päivä jo mein,
 Kulkua kolkkoa tein,
 Jäisenä, synkimmillään
 Talvi nyt peittävi maan;
 Tuolla, miss' valkean nään,
 Lempeä, päiveä saan.

Joutuos, mies
 Miekkonen, kohta kenties
 Ääneti katselet vaan
 Suojoa tuttua päin,
 Roihu ei loistelekaan,
 Iltas on pilvisin säin.

Elämäni.

Riidaks' haudan partaalla,
 Kulvuks' kuohu-aalloilla,
 Riennoks' umpiretkillä
 Sua lausun, elämä.

Ikävöiten mielessäin
 Mietein, meri edessäin:
 "Takaa ruskopilvisen
 Etsin nä'ön ylhäisen,

Ha'en rannan paremman
 Valon, rauhan valkaman." —
 Purje, toivo liehaili,
 Laiva kauvas kiiteli.

Riidaks' haudan partaalla,
 Kulvuks' kuohu-aalloilla,
 Riennoks' umpiretkillä
 Sua lausun, elämä.

Miss' on suoja turvainen,
 Syömen rauha entinen?

Missä toivon kultamaa
Jot' en saata unhoittaa?

Aalto kylvun häiritsee,
Myrskyt yllä pauhailee,
Viel' on ruskopilvinen
Luotain yhtä kaukainen.

Aatos.

Katso, aatos, taivosella
 Lintu lentää vapaasti;
 Onpa siivet kuljeskella,
 Avaruutes sullaki.

Ällös moiti, että multa
 Vankina sun kiedottaa;
 Vapauttas ei voi sulta
 Lintu, valo valloittaa.

Ilon jos sa löydät täällä,
 Viivy mielin reippahin,
 Lennä, lennä surusäällä
 Maalimoihin toisiin.

Hyljätty.

Lehdet, ruohot ja kukkaset,
 Liljat vaalevat, kasteiset,
 Ruusu purppurahohtoinen,
 Teistä pyydän ma kruunusen.
 Muistokukkanen rannalla
 Sull' ei piikkiä varrella.
 Oi, sun muotoises onkin se,
 Mi mull' rinnassa kehkenee,
 Mi on piikkiä täytenään,
 Ja vaan vihlovi yhtenäin.

Laula, virta, häälaulunen!
 Lähde armas ja hetteinen,
 Laulakaatte vaan vastaista,
 Että unhoitan ollutta,
 Tuskat, leikkilöt eloni,
 Sen ku syömeni petteli!
 Laula, virta, häälaulunen!
 Lähde armas ja hetteinen,
 Sydämestäni viikkoiset
 Viekkahalle jäähyväiset!

Ystäväksi ma toisen saan
 Jok' ei pettele konsanaan,
 Jok' ei suutele kukkivaa,
 Ja taas kärkele hinkuvaa.
 Tullos kuolema omaksein,
 Paina rintasi rinnallein!
 Vaikk' on morsian itkenyt,
 Vaikk' on tyttösi särkynyt,
 Vaikk' on ruususi kalveinen,
 Tullos, kuolema herttainen!

Syys-ilta.

Kuin tummaa kaikki on ja kuollutta!
 Miss' on nyt hempi, kesän tuottama?
 On metsä vaijennunna, laakso puuttuu,
 Ja maahut synkkä haudaksi jo muuttuu.

Vaan haudan päältä silmä ylenee,
 Sill' mailma korkeampi valkenee,
 Maan hämärässä tähtitaivaat pilkkuu,
 Ja suoja uusi hengelle jo vilkkuu.

Näin syksysäällä uneilen ja nään,
 Kuin lehti lähtee puusta lentämään,
 Kuin ranta alastoinna päilyy veessä,
 Ja valkopilvi kulkee kuisen eessä.

Odottava.

Askareillaan äiti on,
Sisko neuloksellansa,
Veikko otuksilla käy,
Itse, poski kädellään,
Tässä istun uneilen.
Lemmittyäni missä sie,
Kuulumatoin, outoinen,
Kaivattu ja ootettu?

Muisto.

Taasen yksinäisyydessään nään ma
Kadonnehet, kalliit ystäväiset,
Haahmot tutut onnenpäivistäni,
Järven mökin luona, mökin, metsän,
Laulut, leikit, riemut, unelmaiset,
Ensi lemmen kukkashuokaukset!
Oi, ma luonnon lempeyttä mietin,
Että kaivatessa meill' on muisto,
Joka entisyyden hellän onnen
Kastehena kaataa sydämelle,
Päivän polttavaisna paahtain vielä.

Maalari.

Oot lauluissani siaa toivonunna,
 Oot tuhat kerrat, tyttö, vaatinunna
 Mun runoellen, joskus joutessain,
 Sun muotokuvias piirtään keinollain.

No, kerta tahdonkin jo pyyntös täyttää;
 Nyt valikoitse hetki, koita näyttää
 Vaan luonne, mieli, käytös semmoinen,
 Kuin taideniekkana ma määräilen:

Sa kaunis ollos, kauno arvokainen
 On taiteen hengen kanssa yhtyyn vainen:
 Mut tyttö kaunis on vaan iloiten —
 Siis iloitkos, kun sua luontelen!

Ja hellä ollos, kauno paljon maksaa,
 Vaan sydän yksin hemmen antaa jaksaa —
 Siis rakkahana — hemmen tuottaa tuo —
 Mun puoleheni silmäs aina luo!

Ja hyvyyttäkin taulun täytyy näyttää,
 Ett' mielin annat, toivot tahdot täyttää —

Siis muista, joka välihetkinen,
Mull' tarjoella ruususuukkonen!

Näin kuinka muotokuvus kauniiks muuttuu
Vaan puoltomieltä maalarilta puuttuu —
Siis lausu, kun vaan piirin piirustan,
Ett' omaiseni ootkin ainian!

Kaksi.

Linnan saliloissa säikky
 Lamput päivän hohtaavaiset,
 Loiston tulvasessa väikky
 Tuoksut hienot, ihmeenlaiset.

Kaikk' on säällään. Vieraat joutuu,
 Hurmoksissa onnen tiellä,
 Keväät kukkii, syksyt routuu
 Kultahemmuissansa siellä.

Hetkeksi nyt häikkä herkee,
 Niinkuin kirkonkelloin soiden.
 Juhlan sankari jo kerkee,
 Silmät kietoo kaikkein noiden.

Tuop' on sulho. Tähdet hohtaa,
 Kullat painaa pukuimessa;
 Taivon onni mieltä johtaa
 Morsianta ootellessa.

Ja hän saapuu. Kaunokaisen
 Taatto hellä tuopi tuolla

Kautta joukon suurenlaisen
Sulhon suurenlaisen puolle.

Eik' oo tyttö riemu-miellä,
Onko hällä vajavuutta
Voiko mietiskellä vielä
Ennen saamatointa, uutta?

Kalveana välkkehessä
Kauneuttaan tuskin muistaa,
Kutri sylkky seppelessä,
Kyynel poskipäällä luistaa.

Vihkisanat kertoellen
Kaikkein kuullen lausuu kieli;
Kauvas, kauvas säikähdellen
Karkas aatokset ja mieli.

Linnan eessä aallot heittää
Vasten vaaraa tyrskyänsä,
Vuoren männistöisen peittää
Pimeys jo yltänensä.

Vaahtoisella vaarasella
Haahmon toki siinnät vielä.
Yksinänsä iltasella
Nuorukainen viipyy siellä.

Syksy myrskypilvet syytää,
Hän ei väisty kumminkana,

Kaste hiuksissa jo hyytää,
 Tuost' ei huoli ollenkana.

Tyrsky rintaa ainiansa
 Huhtoilevi paaden päältä.
 Oi, hän seuras uniansa,
 Varjo vaan ei liiku täältä.

Oi, kun syön on syömenlainen,
 Kuin on kaksi yhdenmoista!
 Toista katso yössä vainen,
 Linnan loistehessa toista.

Yösen varjot, valkopäivä,
 Katkeruudet, riemu suuri,
 Eik' oo kaikki tyhjä häivä,
 Rikki kun on elon juuri!

Turha toivo.

Kas, lainehet, määrää vailla
 Käy merta loistelevaa,
 Oi, joskapa toisten lailla
 Sais aaltona keinuttaa.
 Niin säitä tottelematta,
 Niin kylmän kolkkona vain,
 Niin hetkiä muistamatta,
 Join' onnea nautita sain.

Vaan oisinko aaltosena,
 En mieltäni muuttanekaan,
 Täss' kuljenkin seuruenä
 Nyt kylmään aaltojen vaan.
 Ne riemua, tuskaa kielii,
 Ja itkua leikitsee,
 Mull' yksin on hehkuva mieli,
 Oi, ilman jos oisin kuin he!

Nuoren tytön muistikirjaan.

Taivahalta päivä lämmitti,
 Kaste, perhot kiilsivät tanterella,
 Ruohostossa seisoi orvokki.
 Mitä kukka mahtoi aateskella?

Aattelipa: oi, kuin ihanää
 Täällä on elää, loistaa, nautiskella!
 Luoja, ku mun tahdoit kaunistaa,
 Suo mun aina, aina kukoistella!

Niin hän pyysi. Tuoko turhuutta?
 Riemuako etsi vaiko huolta?
 Pyysikö hän nuorra, kaunisna
 Olla poskeltaan vai syömen puolta?

Kukan lailla pyydä, kukkanen,
 Ihastusta eläväinen huolee;
 Pyydä, mutta kukkaissieluisen
 Eestä vaan, sill' kukkaisverhos kuolee.

Naisille.

(Jumaluus-opin tohtorien vihkiäisissä 1857.)

Kun nuorukainen, seppel otsalla
 Ja hehku mielessä, Teill' uhrin antaa,
 Hän posken katsoo kaunokaisuutta,
 Hän kukoistusta suosii, toinen meidän kanta.
 On kevään hohde kallis meillekin,
 Vaan tuo, mi kestää vielä kevään jälkeenkäin.

Me vuosia jo oomme koittanna;
 Ah, minkä tuovat, vaihtuu tuulen lailla.
 Kas, niityn kukka muuttuu nuorelta,
 Sen onnea ei kukka poskenkaan oo vailla.
 Ken tuot' ei hymysuuna armastais,
 Vaan päivä muuttuu, pois on ruusu poskeltais.

On kukka suosimamme, ihana,
 Mi riemut luo ja huolet kauvas noituu.
 Se lempi on. Niin nöyrrä, kainona
 Ja ilman loistotta se syömissänne koituu.
 Miss' haavat haikaa, käy se auttamaan,
 Ja vahva on ja suuri heikkoudessaan.

Me riemun, lohdutuksen eestä nyt,
Ain' kehdestamme hautahamme asti,
Ja kyyneleitten, jotk' on pyyhkinyt,
Sill' kukkaselle uhrin tuomme hartahasti.
Se ijäisyyden kasvoi juuresta,
Oi, suojelkaat se turmiosta, kuolosta!

Sisällys:

Franzén'ille	siv.	3.
Vanhuksen kotiintulo		6.
Jalouden voitto		9.
Leivonen		13.
Kevätlaulu		15.
Muuttolinnut		17.
Paimenpoika		19.
Päiväni		24.
Lintuselle		26.
Kevät-aamu		29.
Kukkaselle		32.
Linnunpesä maantien varrella		34.
Kesä-yö		36.
Joutsen		39.
Torpan tyttö		41.
Syysilta		44.
Lohdutus		47.
Rakkauden sokeuttaminen		51.
Tytön valitus		53.
Mielelle levottomalle		54.
Rakastava		56.
Varpuselleni		59.
Hautaus		61.
Friggalle		63.
Nuoruus		65.
Odottava		68.
Matka Turusta		71

Oi autuuttani	75.
Kohtaus	77.
Tyttöselle	79.
Toipuva	81.
Tuutulaulu sydämelleni	83.
Lapsuuden muistoja	85.
Ystävän kuollessa	88.
Nukkuvan lapsen ylitse	91.
Lapsen haudalla	92.
Elo ja kuolo	93.
Ijälliselle	95.
Runoniekka	99.
Haikendelle	102.
Palvelustyttö	104.
Mökin poika	106.
Soutaja	108.
Laulurastas	110.
Metsästäjä	112.
Aamu	114.
Suudelma	116.
Katuvainen	118.
Ennen vaan	120.
Merimiehen morsian	122.
Terveiset	124.
Karta silloin jumalaista	126.
Serenaadi	128.
Teeskenteleminen	129.
Perho ja ruusu	131.
Linnustaja	133.
Iltatähdelle	135.
Kuoleva	137.
Nuorukainen	138.
Ruusulle	139.
Kaunokainen	140.
Lähteellä	142.

Seitsentoista-vuotias	144.
Kosto	146.
Kukan kohtalo	148.
Ken tänne ohjas ties	149.
Morsian	151.
Kaipaas	152.
Kevätlaulu	154.
Onnelle	155.
Sydämen aamu	157.
Epäilevä	159.
Morsian	161.
Pyhäleikkuu	163.
Vanhus	165.
Kukka	166.
Syyslaulu	168.
Kotiin-tuleva	170.
Elämäni	171.
Aatos	173.
Hyljätty	174.
Syys-ilta	176.
Odottava	177.
Muisto	178.
Maalari	179.
Kaksi	181.
Turha toivo	184.
Nuoren tytön muistikirjaan	185.
Naisille	186.

1. *Chrysomelidae* 101
 2. *Curculionidae* 102
 3. *Chrysomelidae* 103
 4. *Chrysomelidae* 104
 5. *Chrysomelidae* 105
 6. *Chrysomelidae* 106
 7. *Chrysomelidae* 107
 8. *Chrysomelidae* 108
 9. *Chrysomelidae* 109
 10. *Chrysomelidae* 110
 11. *Chrysomelidae* 111
 12. *Chrysomelidae* 112
 13. *Chrysomelidae* 113
 14. *Chrysomelidae* 114
 15. *Chrysomelidae* 115
 16. *Chrysomelidae* 116
 17. *Chrysomelidae* 117
 18. *Chrysomelidae* 118
 19. *Chrysomelidae* 119
 20. *Chrysomelidae* 120
 21. *Chrysomelidae* 121
 22. *Chrysomelidae* 122
 23. *Chrysomelidae* 123
 24. *Chrysomelidae* 124
 25. *Chrysomelidae* 125
 26. *Chrysomelidae* 126
 27. *Chrysomelidae* 127
 28. *Chrysomelidae* 128
 29. *Chrysomelidae* 129
 30. *Chrysomelidae* 130
 31. *Chrysomelidae* 131
 32. *Chrysomelidae* 132
 33. *Chrysomelidae* 133
 34. *Chrysomelidae* 134
 35. *Chrysomelidae* 135
 36. *Chrysomelidae* 136
 37. *Chrysomelidae* 137
 38. *Chrysomelidae* 138
 39. *Chrysomelidae* 139
 40. *Chrysomelidae* 140
 41. *Chrysomelidae* 141
 42. *Chrysomelidae* 142
 43. *Chrysomelidae* 143
 44. *Chrysomelidae* 144
 45. *Chrysomelidae* 145
 46. *Chrysomelidae* 146
 47. *Chrysomelidae* 147
 48. *Chrysomelidae* 148
 49. *Chrysomelidae* 149
 50. *Chrysomelidae* 150
 51. *Chrysomelidae* 151
 52. *Chrysomelidae* 152
 53. *Chrysomelidae* 153
 54. *Chrysomelidae* 154
 55. *Chrysomelidae* 155
 56. *Chrysomelidae* 156
 57. *Chrysomelidae* 157
 58. *Chrysomelidae* 158
 59. *Chrysomelidae* 159
 60. *Chrysomelidae* 160
 61. *Chrysomelidae* 161
 62. *Chrysomelidae* 162
 63. *Chrysomelidae* 163
 64. *Chrysomelidae* 164
 65. *Chrysomelidae* 165
 66. *Chrysomelidae* 166
 67. *Chrysomelidae* 167
 68. *Chrysomelidae* 168
 69. *Chrysomelidae* 169
 70. *Chrysomelidae* 170
 71. *Chrysomelidae* 171
 72. *Chrysomelidae* 172
 73. *Chrysomelidae* 173
 74. *Chrysomelidae* 174
 75. *Chrysomelidae* 175
 76. *Chrysomelidae* 176
 77. *Chrysomelidae* 177
 78. *Chrysomelidae* 178
 79. *Chrysomelidae* 179
 80. *Chrysomelidae* 180
 81. *Chrysomelidae* 181
 82. *Chrysomelidae* 182
 83. *Chrysomelidae* 183
 84. *Chrysomelidae* 184
 85. *Chrysomelidae* 185
 86. *Chrysomelidae* 186
 87. *Chrysomelidae* 187
 88. *Chrysomelidae* 188
 89. *Chrysomelidae* 189
 90. *Chrysomelidae* 190
 91. *Chrysomelidae* 191
 92. *Chrysomelidae* 192
 93. *Chrysomelidae* 193
 94. *Chrysomelidae* 194
 95. *Chrysomelidae* 195
 96. *Chrysomelidae* 196
 97. *Chrysomelidae* 197
 98. *Chrysomelidae* 198
 99. *Chrysomelidae* 199
 100. *Chrysomelidae* 200

Hinta: ~~75 p.~~ a.

3-